

זוכה
פרס
ישראל

הבימה
התיאטרון הלאומי

מה עושים עם ג'י?

מאת דונאלד ר. ויילד

מה עושים עם ג'ני?

מאת דונלד ר. ויילד

תרגום: שמוליק לוי
עריכה ובימוי: הלל מיטלפונקט
עיצוב תפאורה: אלכסנדרה נרדי
עיצוב תלבושות: עפרה קונפינו
מוסיקה: שפי ישי
עיצוב תאורה: מאיר אלון
תנועה: שרון גל

מנהלת הפקה: דקלה פרבר
עוזרת במאי: חמוטל פוסקלינסקי
שירים: "הגוספל של ג'ני" – הלל מיטלפונקט
"הראפ של ג'ני" – שפי ישי

המשתתפים:

ג'ני איטון, כוח טבע
ליא קניג

אלן אלקוק, בתה הבכורה
מאיה מעוז

שרלוט וויין, בתה הצעירה
ריקי בליך

אודורה האלברשטרם, גיסתה של ג'ני
דבורה קידר/פלורנס בלון

וולטר סימן, חבר של אלן, גרונטולוג
רוי מילר/אמנון וולף

פול, חבר בלהקת רוק
שחר רז/בן פריד

פלוידי, חבר בלהקת רוק
דורון עמית

הוגארט, מתווך דירות
שחר רז/בן פריד

המחזה

ג'ני איטון בת ה-75 התאלמנה מבעלה לפני כשנה. במקום לשייט בבטחה אל מחוזות הזקנה המהוגנים והעגמומיים, כפי שמצפות ממנה בנותיה, היא פוצחת במפתיע בחיים חדשים וסוערים: היא מציירת עירום, מתיידדת עם נגני מוסיקה "מתקדמת", מתמכרת לשמפניה ומכניסה לביתה מאהב חדש. גיסתה של ג'ני, אודורה ההיפוכונדרית, מנסה להבין את פשר השינוי שעבר עליה, בנותיה החרדות מנסות להשיבה אל תלם הזקנה המקובל, אך ג'ני בשלה: נלחמת על זכותה לחגוג את החיים יום יום ומחדש כמי שכל חייה לפניה. "מה עושים עם ג'ני?" היא קומדיה על כל אחד מאתנו: על צעירים החיים בהכחשה ופחד מפני הזקנה האורבת להם, ועל זקנים המתעקשים על רוח הנעורים וההרפתקנות שעדיין בוערת בהם.

משך הצגה: שעה וארבעים ללא הפסקה

הצגה ראשונה: 31 בדצמבר, 2015, אולם מסקין

עריכת תכניה: רות טון מנדלסון, רמי סמו | צילומים בחזרות וצילום פוסטר: ז'ראר אלון

עיצוב גרפי: אנטולסטודיו | עיצוב פוסטר: פאר לין • CREATIVE

The Characters:

Jenny Eaton a Force of Nature

Lia Keonig

Ellen Alcock her eldest daughter

Maya Maoz

Charlotte Wayne her youngest daughter

Ricki Blich

Eudora Halberstram Jenny's sister-in-law

Dvora Keydar/Florance Bloch

Walter Seamen a gerontologist and Ellen's boyfriend

Roi Miller/Amnon Wolf

Paul, a rock 'n' roll musician

Shahar Raz/Ben Frid

Floyd, a rock 'n' roll musician

Doron Amit

Hogarth, a real estate agent

Shahar Raz/Ben Frid

The Play

75-year-old Jenny Eaton became a widow about a year ago. But instead of taking the safe and predictable route to a dreary and boring elderly life, as her daughters expect of her, she is unexpectedly springing into a new and exciting life: painting nude portraits, befriending "progressive" musicians, getting hooked on champagne and bringing a new lover into her home. Jenny's hypochondriac sister-in-law, Odora, tries to understand the changes in Jenny's life, while her anxious daughters try to steer her back to the natural track of aging. However, Jenny is determined: she continues to fight for her right to celebrate life everyday as if her whole future was still a head of her. "What Are We Going To Do About Jenny?" is a comedy about each and every one of us: the young, who live in denial and fear of aging, and the elderly, who insist on maintaining the adventurous spirit of youth that is still burning inside of them.

Opening: 31 December, 2015, The Meskin Theatre

Length: 1 hour, 40 minutes with no interval

What are we going to do about *Jenny*?

By Donald R. Wilde

Translated by:

Smulik Levi

Edited and Directed by:

Hillel Mitelpunkt

Set Designed by:

Alexandra Nardi

Costumes Designed by:

Ofra Konfino

Music by:

Shefi Yishai

Lighting Designed by:

Meir Alon

Movement by:

Sharon Gal

Production Manager:

Dikla Farber

Assistant Director:

Hamutal Poskalinsky

Program Editors: Ruth Tonn Mendelson, Rami Semo
photographer of rehearsals & poster: Gerard Allon
Program Design: Nutelstudio

כשרון, התמדה וגנטיקה...

ראיון עם
ליא קניג ודבורה קידר

מה אתן חושבות על הדמויות שאתן משחקות?

דבורה: אני חושבת שאודורה היא דמות קומית, מה שנוהגים לכנות "טיפוס". זו דמות שניתן למצוא כמותה גם בחיים ונחמד לי לשחק אותה. הדמות הזאת דומה לי, מפני שאני "עושה אותה", מגלמת אותה.

ליא: לקראת סוף המחזה ג'ני מתפרצת בכאב ובייאוש. זו דוגמה לאדם שמזדקן, אדם שעוברת עליו השנים. שנים של חוויות משפחתיות, חוויות אישיות ואכזבות. ואז ברגע מסוים, הוא רוצה לשפר את מצבו. בגיל מסוים אתה אומר לעצמך שלא נשאר עוד הרבה שנים, ועל כן צריך לקום, להשתלל ולעשות את מה שעדיין לא הספקת. הדמות במחזה היא כזאת. היא רוצה להשתחרר ולהרגיש צעירה, רוצה עוד ליהנות ולעשות דברים שעדיין לא עשתה. גם אני, משתדלת לקחת מהחיים את מה שעוד ניתן. אצלי זה בא לידי ביטוי בעבודה שלי כשחקנית.

לא תמיד שחקנים מגלמים דמויות הקרובות אליהם באופיין. באיזה אופן הדמויות בהצגה דומות לכן? איפה החיבור האישי של כל אחת מכן לדמות שהיא מגלמת?

דבורה: לא תמיד התפקיד על הבמה דומה לחיים האישיים של השחקן המגלם אותו. אני, לא היפוכונדרית או צינית כמו הדמות שאותה אני משחקת. אפשר לומר שהדמות שלי מקשטת את הסיפור ומביאה קצת חיוך לעצב של ג'ני. בהצגה הזו אני צריכה להיכנס לדמות שאין בה שום דמיון למי שאני, וזה מבחינתי אתגר גדול.

ליא: השאלה "איך בגילך את עדיין מתפקדת כרגיל?" חוזרת בשיחות אתי שוב ושוב. המנטאליות שלי כאדם מבוגר היא שבכל גיל, צריך ללכת עם הזמן ולא להישאר בזמן שהסביבה רוצה לראות אותך בו. זה המקום שבו אני נפגשת עם ג'ני. הבת שלה מציעה לה להמשיך לנהוג כפי שהתנהגה כשחיה עם בעלה. ג'ני עונה לה, שכבר הייתה במקום הזה ושעכשיו היא רוצה להתקדם הלאה. אני חושבת שזה מאוד טבעי והאמת היא, שגם המנטאליות שלי כזו. אני רוצה לדעת מה קורה בעולם: אם יש מוזיקה חדשה, יש "ראפ", אז אני רוצה לדעת מה זה ה"ראפ" הזה. אני לא נבהלת ממנו. אני בוחרת לא להתקע ב"טנגו", אלא להכיר את הסגנון החדש. אולי אני לא יכולה לרקוד את זה, אבל אני לפחות יודעת שיש דבר כזה. גם אני, כמו ג'ני, רוצה ללכת עם הזמן ולהיות בסביבת אנשים צעירים. הייתי רוצה להקים בית אבות, שחציו סטודנטים וחציו קשישים. אל תבנו בתי אבות רק בשביל זקנים! האדם הצעיר צריך להכיר ולהבין את הזקן והזקן צריך גם הוא להכיר ולהבין את הצעיר.

כשרואים את שתיכן יש בכ"ז תחושה של השתאות. איך אתן עושות את זה? אין הרבה אנשים בגילכן שמצליחים להביא כזו חיות לבמה ואני מניחה שגם הקהל שואל את עצמו, מה הסוד?

דבורה: אני לא מכירה משהו אחר, כמעט כל החיים אני על הבמה. זה איזשהו יצר שטבוע בי עמוק, אני מוכרחה לשחק ואני אוהבת את זה. אני אוהבת תיאטרון. אני נהנית גם משחקנים אחרים. אני לא חושבת רק על עצמי. אני נהנית כששחקן מרתק אותי, המשחק של ליא, למשל, נכנס לי ללב. ולגבי הגיל, אני כאילו לא מודעת לכך שהגעתי לגיל הזה. לפעמים אני אומרת לעצמי: "דבורה, תפתחי את העיניים, את יודעת בת כמה את? אולי את צריכה לנוח?" אבל ברגע שמציעים לי תפקיד אני מיד נדלקת ואין מה לעשות.

ליא: אם דבורה ואני עדיין יכולות ויש לנו כוחות, ואם הדיסק שאני מכניסה לראש עדיין עובד, אז למה לא? אם אתה שחקן, אתה צריך זיכרון, קואורדינציה ועוד כמה תנאים שיסייעו לך לשחק.

וכאן יש חשיבות גם לגנטיקה שלך. ישנם אנשים נוספים בגילנו, לא רק שחקנים, שכותבים, נוהגים, חושבים, מדברים. אז כנראה שגם לי וגם לדבורה יש מהגנטיקה הזאת. כשחקנית, אני אומרת שכל אדם, אם יש לו פוטנציאל, צריך להמשיך לעסוק במה שהוא טוב בו. במקצוע שלנו, לא נולדים זקנים, לכן שחקנים כמו דבורה וכמוני, יודעים לעבור תהליך, שבו הפכנו משחקניות צעירות לשחקניות מבוגרות, וזה תהליך, שלדעתי, כל שחקן צריך לעשות. חשוב לדעת כיצד לעבור את המסלול הזה משחקן צעיר, לשחקן בוגר ומשם לשחקן הזקן.

אתן חושבות שיש קשר בין האינטליגנציה של השחקן להצלחה שלו, או שזה מקצוע שדורש בעיקר חושים טובים וניסיון רב?

ליא: לפני הכל, צריך הרבה כישרון. כשאתה כשרוני, יש לך אינסטינקט לעשות את התפקיד. הכישרון הוא התנאי הראשון. אם אתה שחקן אינטליגנטי, זה בהחלט לא מזיק. להיפך, כך אתה לומד את הדמות, מי היא? מה היא עברה? מה ההיסטוריה שלה. אלו דברים מאוד חשובים, ולכן יש בתי ספר למשחק. לפעמים אני גם מסתכלת סביבי ולומדת את הדמות מאנשים שאני רואה ברחוב ומשם אני שואבת חומרים לדמות שאני צריכה לגלם.

במקצוע שלך, ישנם שחקנים מצוינים. חלקם, שחקני משנה וחלקם ראשיים. מה הופך שחקן אחד לשחקן ראשי ואחר לשחקן משנה. לפעמים זה מובהק, אך ישנן פעמים שקשה להסביר מה הופך שחקן לראשי ומה הופך אחר לשחקן משנה?

ליא: אני נולדתי בבית של שחקנים. וכולם בטוחים שזה מה שהופך אותך לשחקן ראשי. אבל זה לא משהו שעובר בתורשה. כשהתחלתי את הקריירה שלי, אמא שלי אמרה שאת האודישן הראשון היא רוצה לעשות לי. היא לא רצתה שיגידו "היא שחקנית נחמדה, אבל לא כמו הוריה שהיו שחקנים גדולים". באודישן שעשתה לי אמא, היא הסתכלה עליי ואמרה: יש לך דבר מאוד חשוב, את "עוברת את הרמפה", את הקצה של הבמה. ישנם שחקנים מצוינים וטובים, אבל לא תמיד הם "עוברים את הרמפה", בזמן שאחרים מגיעים עד קצה האולם.

דבורה: יש שני סוגי תפקידים. תפקידים ראשיים, "מובילים", ותפקידי משנה. לפעמים השחקנים שמגלמים תפקיד משנה מבצעים אותו הרבה יותר טוב מהתפקיד של השחקן הראשי. אבל הם לעולם לא יקבלו תפקיד ראשי. כי אין להם עוד איזה דבר נוסף שיש לשחקנים שיכולים לסחוב על גבם סיפור שלם, הצגה שלמה ושהקהל יאהב אותם, זה גם אחד הנתונים של הכישרון. זה חלק מהאישיות. אך זה לא פוסל שחקן שמשחק תפקיד משנה.

מה לדעתך תרומתו של הבמאי להצלחה או לכישלון של הצגה?

ליא: כשקראנו, השחקנים, את המחזה בפעם הראשונה לא ראינו את הכוח שלו. הילל מיטלפונקט, הבמאי, קרא את המחזה כדרמטורג וראה את הפוטנציאל הגלום בו. לדעתי, הוא קרא את המחזה מהסוף להתחלה ומה שתפס אותו היה הקושי של האנשים המבוגרים. הוא הבין שזו לא סתם קומדיה. שיש בה משהו. זו לא פעם ראשונה שעבדנו יחד ויש לי בו אמון רב. כשהוא עיבד את המחזה הוא שמע את הדברים קצת אחרת. הוא גם ידע לבנות דיאלוגים וזה מאוד הוסיף למחזה.

דבורה: הילל לקח את המחזה וזיהה בו גרעין מיוחד. הוא הבין שהמחזה עוסק באישה שמורדת בזקנה ורוצה להישאר צעירה, רוצה לממש את עצמה. ישנם אנשים שהרצון הזה נשאר אצלם רק בחלום. הוא גם ידע למצוא את האיזון בין הקומי לדרמטי ולטראגי, וכך הפך את כל ההתרחשות בהצגה לטבעית. ולבסוף, הוא גם זיהה את הפוטנציאל במפגש של שתינו על הבמה.

בהצגה ראשונה, הקהל הגיב בהתלהבות. האם אתן חושבות שתגובת הקהל הייתה כזו רק בגללן או גם בזכות המחזה? האם יש בו משהו שהוא מעבר להתפעלות מכן?

ליא: יש כאן מחזה שכתוב טוב, מחזה שהוא לא רק שלי ושל דבורה, אלא של הצוות כולו. אני ודבורה בורחות מהעיסוק בזקנה ומהמוות וזה מורגש במשחק שלנו. הזקנה היא נושא טבעי שהקהל המבוגר והצעיר מיד מזדהה איתו.

דבורה: הקהל מזהה הרבה נקודות מהחיים שלו בהצגה הזאת, זה, לדעתי, מה שמושך אותו. הכאב הזה שיש לאדם, שקוראים לו זקנה, שייך לכולם. אדם המרגיש שלאט, לאט הוא נפרד מהחיים ומתחילות לעלות מחשבות על מוות, אלו נושאים שהמחזה עוסק בהם ושהקהל מזדהה איתם. הקהל כל כך נכנס לסיפור. בסצנה מסוימת, שבה מאיה מעוז, המגלמת את בתה של ג'ני, שואלת את ליא: "מה, אני משתלטת עליך?", מישהו מהקהל צעק: "כן!". כל אדם מוצא את עצמו בהצגה הזו ואם לא את עצמו, את הסביבה הקרובה לו.

רתי טון מנדלסון

איך נכנסים לחזרה בבוקר וקוראים לאגדה חיה, אמא?

איך נכנסים לחזרה בבוקר וקוראים לאגדה חיה, אמא?
איך מחמיצים פנים לאגדה אחרת, ומדמיינים שהיא הדודה המעצבנת שלך?
אם תחשבי על זה, אמרתי לעצמי, לעולם לא תוכלי לשחק איתן בשוויון נפש. העובדה שאת כל מה שהן שכחו אני עוד לא יודעת, נתונה.. השאלה מה עושים מכאן והלאה?
כל אדם, בין אם הוא שחקן ובין אם הוא רופא או בנאי, מסתובב בעולם עם תיק כלים דמיוני. בעזרת הכלים שבתיק הוא מתקשר עם סביבתו. החלטתי שתיק הכלים שלי.. כבת, כאימא, כאשה, הוא מה שיש לי על מנת לתפקד מול שתי חיות במה כמו ליא קניג ודבורה קידר. ומה היה לי בתיק? את היכולת הבלתי אמצעית שלי לפתח מיד יחסים אימהיים עם ליא, לדעת איך מרגיש חיבוק שלה, איזה ניחוח יש לה בשקע הצוואר, מתי היא צריכה חיבוק, מתי היא יכולה לתת אחד.. מה ועד לאן אפשר לשאול ולאט לאט, ובעיקר בזכות האישיות הכל כך ייחודית שלה, לקיים מערכת יחסים ששייכת רק לי ולה.. ולהתפלא. על מה? על הצניעות, על ההומור, על התפיסה הקלילה ביותר שפגשתי לאירועי החיים.. וללמוד!

דבורה'לה, זאת אופרה אחרת! אני מביטה בה והעיניים הופכות אגמים.. אולי בגלל שהיא מזכירה לי את הסבתא הפרטית שלי שכבר איננה, אולי בגלל הרצון להגן עליה, אולי בגלל הגאווה... על זן כזה של שחקניות שכשנדלק האור- הכל בסדר! כשמוגיע צלצול שלישי מתפרצת החיה!!! זן שאני מקווה ביום מן הימים להשתייך אליו.

לא פעם, במהלך החזרות, הייתי עוצמת עיניים ומקשיבה למשק.. משק כנפי ההיסטוריה ומחייכת לעצמי שהנה אני כאן איתן כשכל הכיף הזה קורם עור וגידים.

את הרגעים האלה של הפליאה, הלמידה, הרכנת הראש ובעיקר פרצי הצחוק, אשא איתי בתיק הכלים שלי, לתמיד.

פיסת היסטוריה

לא מזמן מצאתי את עצמי בשיחה עם כמה שחקנים צעירים ומקסימים שסיימו את לימודי המשחק שלהם והגיעו לשחק בהבימה. שחקנים אוהבים לספר זיכרונות, סיפורים מצחיקים ואנקדוטות מהצגות שהשתתפו בהן לאורך השנים. בשעות הארוכות שאנחנו מבליים יחד בחזרות, בהמתנות מאחורי הקלעים ובנסיעות ברחבי הארץ, התחלתי לספר על מקרה משעשע כששחקן מסוים שכח להיכנס לבמה בהצגה שהתקיימה בנהריה. פתאום הם אמרו לי - אנחנו מכירים את הסיפור הזה, כבר שמענו אותו בבית הספר למשחק והוא אכן סיפור טוב ומצחיק. וכך, ברגע אחד, הרגשתי פתאום שגם אני מזקני התיאטרון, ותיקה ועתיקה, שמספרת סיפורים שהפכו למיתולוגיה מאחורי הקלעים של התיאטרון שלנו. מעבר להבנה הרגעית שאני כבר מספיק "קשישה" כדי להיות חלק ממיתולוגיה, זה לגמרי מצא חן בעיני. הרגשתי שנכנסתי למועדון יוקרתי. שאני מהמשפחה.

המשחק הוא מקצוע מדהים, הוא מתמשך על פני שנים ארוכות, תמיד ישנה איזו דמות בגיל הנכון שאפשר להיכנס לנעליה, כל עוד זוכרים את המילים ויכולים לשלוט בגוף, אין גבול וסוף לכמות השנים שאפשר להמשיך לשחק.

בהצגה הזו נפל בחלקי הכבוד העצום להיות חלק מסיפור מיתולוגי אמיתי, לשחק בהצגה שעוד יספרו עליה השחקנים הצעירים, בוגרי בתי הספר למשחק, איך ליא קניג ודבורה קידר קרעו את הבמה בגיל שאנשים נוטים לשכוח כבר איך קוראים להם. אני זוכה מדי ערב לעמוד על הבמה ולהשתטות, לצחוק ולהצחיק, עם שתי ענקיות מיתולוגיות מטריפות ומדהימות, שהגיל לא מעניין אותן ולא עוצר אותן. אני לומדת מהן בכל רגע על שמחת חיים, על אהבה משוגעת למקצוע, על איך שכישרון רק הולך וגדל ומתפתח, ואיך משחק הוא אמנות שמשתבחת ככל שהניסיון על הבמה ובחיים גדל.

זכיתי בהצגה המתוקה הזו, לעמוד לצד צמד קומיקאיות אדירות, עם חושים מחודדים וחוש הומור מצוין. אני מסתכלת עליהן ורק סופגת ולומדת כל מה שאני יכולה. אני גאה להרגיש שהנה, נשים ששנים רציתי וקיוויתי לשחק איתן, שהייתי צופה בהן ומאחלת לעצמי להיות כמותן יום אחד, הן חברות שלי וקולגות שלי. וכך, אולי גם אני זוכה, ברגע המיוחד הזה, כשכולנו יחד על הבמה, להיכנס אל בין דפי ההיסטוריה של התיאטרון.

ריקי בליך, ינואר 2016

רווחה פסיכולוגית ואיכות חיים בתקופת הזקנה נילי אושרוב-בראל

לקראת סוף המאה העשרים, בעולם המערבי, החל האדם המזדקן מוצא עצמו עומד בפני תקופת זקנה ממושכת, כשלתרשותו ברוב המקרים מערכות חברתיות ורפואיות מתקדמות, תשתיות מוסדיות מגוונות, רשתות חברתיות מותאמות, ונגישות לידע יותר מאי פעם, (ברנע וחביב, 1992). כל אלה יכולים לתרום לרווחה פסיכולוגית בתקופת הזקנה המאופיינת לרוב בצורך להסתגל לשינויים אם מפרישה מעבודה ואולי מירידה אפשרית בהכנסות, אם כתוצאה מהתאלמנות, או מאובדן חברתי, ואם מפיחות שחל במעמד אצל אנשים שבשל פרישה מעבודה, מרבית תפקידיהם נשללו מהם (Smith-Blau, 1974). בנוסף, תהליך ההזדקנות כרוך בירידה בתפקודים הפיזיולוגיים והקוגניטיביים כשכל האובדנים האלה משליכים מעבר לתפקוד הפיסי גם על התפקוד הפסיכולוגי.

דימוי עצמי וחברתי

רווחה פסיכולוגית, אינה מובנת מאליה כאשר האדם המזדקן מוצא עצמו שייך לקבוצת גיל שמשמיותיה שונות ממה שהיו עד כה, וכאשר הציפיות ממנו נגזרות מלא מעט סטריאוטיפים המעצבים את דימויו העצמי במידה רבה, וקובעים בכך את דפוסי התנהגותו והרגשתו. קשישים בחברה המודרנית מסמלים בעצם נוכחותם אנטייתזה לערכים המרכזיים השולטים בה: הישגיות לעומת העדר מוביליות, חדשנות והתקדמות לעומת סטגנציה ושמרנות, יעילות לעומת העדר פרודוקטיביות. רשימה מקרית זו אינה מכוונת לאפיונים אובייקטיביים של הזדקנות אלא לתפיסות המקובלות (חזן 2003) חלק מדימוי חברתי מקיף יותר מייחס לקשישי תכונות של עקרות האמורה להתבטא בשורה של התנהגויות מתייגות, כגון התפיסה האל מינית של הזקן, על פיה, אין הזקן מסוגל או מעוניין להיות מעורב בפעילות מינית למרות ההכחשות האמפיריות התכופות לקביעה חברתית זו (רובין, 1985).

בנוסף, דומיננטית גם דמותו של הקשיש כצרכן שירותי רווחה וכמקבל, אך לא כמעניק משאבים חברתיים המשפיעה על ההתייחסות היומיומית אליו. ההיסחפות של הקשיש אל עבר הדימוי החברתי המוקצה לו מומחשת בעבודתו של הנדלמן, (Handelman, 1976), המסביר שכל שניתנים שירותים רבים יותר שאינם מותאמים ספציפית לזקן, כך תעמיק המודעות העצמית שלו כמקבל שירותים, וכך גם גוברת יכולתו להשתמש בזהות זו הן להשגת משאבים והן לצרכיו הפסיכולוגיים וכך הוא מוצא עצמו משתף פעולה ומאמץ לעצמו את מערכת הדימויים הזו. עם זאת, תופעות שונות המתרחשות בעשורים האחרונים, מעידות שבמגזרי חברה מסוימים משתנה היחס לאוכלוסיה הזקנה ולבעייתיה, הן מצד הציבור הרחב והן מצד הקהילה המקצועית. עמדה חיובית זו מתגבשת בד בבד עם מעשים המבוצעים בידי הקשישים עצמם הן כפרטים והן כקבוצה, בניסיון לתרגם משאבים ארגוניים – פוליטיים וכלכליים למונחים של כוח ועוצמה.

וראו וקאהן (Rowe & Kahn, 1997), כותבים כי הפיכת המודעות לזקנה למודעות חיובית תוך הזדהות הדדית, יוצרת מצב מעניין בו מושגת אינטגרציה על בסיס של הבדלה (סגרגציה) גילאית, כשמבנה הכוח החברתי מקבל לתוכו את קטגורית הזקנים דווקא משום גיבושה ומודעותה. כיצד נוצר מצב חדש יחסית זה של שינוי דימוי עצמי שתורם ליכולתם האקטיבית של אנשים מזדקנים לשנות את איכות חייהם כפרטים, ולהפוך לאוכלוסייה יותר מאורגנת ומשפיעה? דימוי מאורגן וגישה אקטיבית אינם צומחים בחלל. הדרך להבנת התגבשות דימוי טבעו של האדם המזדקן מחייבת מתן תשובות על שאלות כגון מהי הזקנה ומיהו הזקן, ועל פי אילו ערכים וקני מידה נקבעות התשובות – האם על סמך גיל כרונולוגי, תחושה סובייקטיבית או נורמות חברתיות. מה מקום החוויה הסובייקטיבית של הגיל והשפעתה על הדימוי העצמי, מה יגרום לה להשתנות, וכיצד היא נקשרת לגיל אובייקטיבי?

גיל פסיכולוגי

עד לפני עשורים ספורים היווה הגיל מעין גבול חברתי, המשייך את האדם לקטגוריה בעלת מאפיינים שיוכיים אישיים וחברתיים, שאינם נובעים מגילו הפונקציונלי או הפיסיולוגי, אלא מגורם שלכאורה אין שליטה עליו וזה גורם הגיל הכרונולוגי (שמוטקין, 2003). על כך כותב מארשל (Marshall, 1994), וטוען שהצבתו של הפרט בקטגורית הזקנים, ממקמת אותו מיד במסלול אנושי מסוים, שכלפיו אנו יכולים להעריך את עצמנו, ואשר יוצרת אצלו הזדהות גילית על כל המשתמע מכך. לשיטתו של מארשל התפיסה שגיל הזקנה נשלט באופן רודני על ידי המימד הכרונולוגי, משמעה שהאדם הגיע לסוף הדרך ואינו נתפס כמי שממשיך להשתנות ולהתפתח. כיום קיימת הבנה מורכבת יותר, שלאורה התגבשה מסגרת קונספטואלית הקרויה "פסיכולוגיה התפתחותית של טווח החיים". באלטס, ריס ולייפסיט (Balts, Reese & Lipsitte, 1980) מתארים גישה זו כמתבססת על התפיסה שטוענת כי אנו מתפתחים לאורך צירים רבים ולא רק בציר הגיל האובייקטיבי. כלומר, ניתן לדבר על גיל פיסיולוגי המבוסס על שינויים פיזיים באורגניזם או על גיל פונקציונלי המבוסס על כישורים ויכולות, על גיל חברתי וגם על הגיל הסובייקטיבי. הגיל הסובייקטיבי כפי שמתאר אותו קימל (Kimmel, 1980), הוא גיל פסיכולוגי, הכולל את הדימוי העצמי ברמות השונות, את הרגשות, העמדות ואת התחושה הגילית, כך שאדם יכול להיות ברמת גיל אחת מהבחינה הפיזית וברמת גיל אחרת מבחינה מנטלית ולכן ניתן לראות אנשים שונים המדקנים בצורות שונות איש מרעהו.

פרספקטיבה של זמן

פיצג'ראלד (Fitzgerald, 1988) כותב, שכיוון שיחסי אדם-זמן מהווים חלק מדימוי האדם, עלינו לברר איך חווה האדם המזדקן את הזמן החולף, וכיצד משתנה אצלו פרספקטיבת הזמן עם השנים, והוא מגדיר זמן זה כזמן אישי. בהקשר לכך טוען סינוט (Sinnott, 1998), כי בניסיון להבין את משמעותו האפשרית של זמן אישי לאדם הזקן, עלינו להתייחס למושגים כמו פרספקטיבה של זמן, תחושת זמן, תחושת רצף, משך הזמן ועמדות אישיות כלפי הזמן. החוקר מוסיף כי נושאים אלה שחשיבותם משנית בלבד עד תקופת ההתבגרות, הופכים להיות חשובים ומרכזיים בתהליכים קוגניטיביים, אמוציונאליים והתנהגותיים בתקופת הבגרות ובעיקר כשמתחיל תהליך ההזדקנות. ממשיך סינוט וכותב, כי הזמן חולף עבור כל אדם באופן שונה, והיכולת להעריך זמן אובייקטיבי משתנה מהאחד לשני. יש אנשים זקנים החווים חרדת ומצוקת זמן, ומתארים אותו כמינורי, איטי וריק, לעומת אחרים המתארים זמן כמהיר, צבעוני ומלא וחווים תחושת שליטה בזמן. לוונטל, טורנהר וצ'יריבוגה (Lowental, Thurnher & Chiriboga, 1975), שבדקו את שלבי ההתפתחות של האדם המבוגר, סוברים כי ייתכן שחרדת זמן נחווית דווקא בנקודות המעבר שבשלבי החיים, אולם נויגרטן; גורמן וויסמן; לזארוס, (Gorman & Wessman, 1977; Lazarus, 1996; Neugarten, 1979), שבדקו את השונות באיכות תחושת הזמן אצל קשישים, טוענים כי ייתכן שזו מושפעת ממשני אישיות ותפיסה סובייקטיבית של אירועי החיים המשפיעים על סגנונות התמודדות. לדעתם, ניתן לעזור לאדם בתהליכי הזדקנות ולתרום לרווחתו הפסיכולוגית ולאיכות חייו, על ידי שינוי הפרשנות והתפיסה את ההווה היומיומית שלו. קרסטנסן (Carstensen, 1995), מציגה מודל של ויסות רגשי כדרך התמודדות בעת זיקנה ומציינת כי אנשים זקנים נוטים יותר מצעירים, להעדיף סגנונות התמודדות של 'ניהול הרגשות', כלומר, שינוי המשמעות הרגשית של הבעיה, תוך הסתמכות על ניסיון החיים ותוצאות אירועי העבר שלהם. אך וויליס (Willis, 1996), מסתייג ומזהיר מפני הסתמכות מוגזמת על ניסיון העבר, היכולה לטענתו לגרום לקיבעון רגשי וקוגניטיבי ולהכשיל אנשים זקנים במציאת פתרונות מותאמים למציאות הנוכחית שלהם.

נילי אושרוב-בראל. פסיכותרפיסטית בתחום הפסיכולוגי של הגרונטולוגיה ופרקטיקה של ניהול משברים בקרב מבוגרים מגיל שישים ואילך, בדגש על הזקנה המאוחרת וזקנה מופלגת. הפרקטיקה הטיפולית נשענת על גישה תיאורטית לגבי קיום פער בין הגיל הכרונולוגי לגיל המנטאלי בזקנה, בנוסף לכך שאדם הוא יצור דינמי ומשתנה בהתאם לצרכי הפסיכולוגיים והחברתיים, כל עוד הוא חי!

מחלימים באחוזת פולג

להחלים באוירה כפרית רגועה, זה בטבע שלנו.

צוות אחוזת פולג מזמין אתכם להחלים לאחר ניתוח או אישפוז באוירה כפרית רגועה ובתנאים מושלמים למנוחה והתאוששות

אחוזת פולג

- לקחת פסק זמן לאחר ניתוח או אישפוז
- לבוח כשהמטפלת נוסעת לחופשה
- מבוטחי כל קופות החולים זכאים להשתתפות בהחלמה לאחר ניתוח או אישפוז (על פי תקנון הקופה)

לפרטים נוספים ופגישת היכרות אנא התקשרו:
***3616 • 1-800-33-33-70**

קיבוץ תל יצחק

אחוזת רובינשטיין

רשת הדיור המוגן הפרטית המובילה בישראל

a-rubi.co.il

הגוספל של ג'ני מילים: הלל מיטלפונקט לחן: שפי ישי

כשנפשי נואשת
הוא לא יעזבני,
גם בגיא צלמוות
לי יאמר: הנני.
משאול תחתית
הוא זה שירימני,
את חסדו הרב
הוא תמיד יראני.
הללו את שמו, הללויה!
לאורו נלך - הללויה!
בדרכו נחיה - הללויה!
כך היה וכך יהיה - הללויה!

ומה, באמת עושים עם ג'ני? היי קיילוס

וצורך בחברות, רצון להשתתף במה שקורה בעולם, וגם אמביציות וחלומות חדשים. בגילה של ג'ני, האדם חופשי סוף סוף מהאחריות למשפחה. הוא נכנס לעידן חדש, ואז אומרים לו: עצור, שכח הכל, זה הסוף שלך, מעתה עליך רק להמתין למוות. החברה המערבית קבעה זאת בחוק, בגיל הפנסיה. כאילו אומרים לך: גמרת, כאילו מנסים לקבור אותך לפני שאתה מת. ג'ני פשוט אינה מקבלת את הקביעה הזאת. היא מצפצפת על רגש האחריות כביכול של בנותיה כלפיה. האם זה רגש האחריות או דאגה לנחות, פחד מפני מה יגידו? זו הנקודה שתפסה אותי במחזה. הרי זאת צביעות על חשבון הזולת, ולא אכפת לבנות, ובעיקר לבת הבכורה, המתלבטת גם היא בבעיות של בידוד וחיפוש אחר גבר, כשמדובר באמן. בדרך כלל מקובל שבנות יוצאות לתרבות רעה וגורמות כאבי ראש לאמותיהן המהוגנות. אך לעיתים יש גם מקרים יוצאי דופן, שבהם התהליך הוא הפוך – הבנות הולכות בדרך הישר ואילו האם "משתגע" ופתאום ומחליטה לנצל את התאלמנותה כדי להפיק מהחיים כל מה שלא הפיקה ב – 47 שנות נישואים מהוגנים. ומה יעשו הבנות? הן, כאמור, אינן משלימות עם המצב ומנסות להחזיר את אימן למוטב בכל מחיר.

מתוך ריאיון עם במאי ההפקה הראשונה של המחזה בארץ שהוצגה בתיאטרון "הקאמרי" (1977).

מה עושה מנהל חברת פרסומות גדולה, כשיש לו בעיות לא שגרתיות עם החותנת שאינה רוצה להזדקן על פי המושגים המקובלים בחברה שבה היא חיה? כותב מחזה על הנושא, לפחות כך עשה דונלד ויילד. אינני יודע אם בכך הוא פתר את בעייתו האישית, אבל הקומדיה "מה עושים עם ג'ני?" הופצה ע"י סוכנות בארצות הברית ויש לה סיכוי להיות להיט תיאטרוני. כשהגיע אל"י המחזה, הצצתי ונפגעתי ומיד הצעתי אותו לתיאטרון "הקאמרי" וכן אנחנו זוכים בפרמיירה עולמית. אני חושב שזהו מחזה נוגע ללב, עם אהבה לנושא רציני שעד לכתיבתו לא כל כך נגעו בו בתיאטרון. החברה מתעלמת בדרך כלל מאנשים מזדקנים, היא מעדיפה לעצום עיניים ולומר לעצמה שהם אינם קיימים. אולי הזקנה מתחילה לעניין אותנו רק כשאנו מתקרבים אליה, או אחרי שכבר נזרקנו לתוכה, ואז קצת קשה לפתור בעיות. לא שאין מחזות על זקנה ועל זקנים, אבל למחזות אלה יש טון אחר, הם נוגעים בבעיות טראגיות יותר. "מה עושים עם ג'ני" הוא מחזה ריאליסטי, בלי התחכמויות דרמטורגיות ובלי יומרה לעסוק בתיאוריות על בעיית הזקנה. הזקנה היא הנושא, אבל לא התוכן. זה סיפור על אישה שמסרבת להפסיק את החיים רק מפני שהגיעה לגיל מסוים. יש לה את הדרישות, הפיתויים והמשאלות שלה, כמו לכל אדם. אולי הקצב שלה איטי יותר, אולי יש לה פחות אנרגיה, אבל המוח והלב שלה מגיבים ברגישות כמו בכל גיל. יש כאן אהבה, בידוד,

הפקות קודמות

1977
תיאטרון הקאמרי
תרגום: דוד אבידן
בימוי: היי קיילוס
בתפקיד ג'ני: חנה מרון
בתפקיד אודורה: עדנה פלידל
בתפקיד אלן: גבי אלדור
בתפקיד שרלוט: תיקי דיין/אהובה יובל

2002
תיאטרון בית ליסין
תרגום: שמוליק לוי
בימוי: רוני פינקוביץ'
בתפקיד ג'ני: תיקי דיין
בתפקיד אודורה: רבקה גור
בתפקיד אלן: צופית גרנט
בתפקיד שרלוט: שרית וינו-אלעד

2016
תיאטרון הבימה

הקריטריונים להגדרת "זקנה"? אדוה בובליל

מהם הקריטריונים להגדרת "זקנה", האובדנים המאפיינים אותה והדרך להתמודד עמם.

העלייה בתוחלת החיים

התפתחות הטכנולוגיה והרפואה המודרנית שחלה בעשורים האחרונים, הובילה להארכה ניכרת בתוחלת החיים הממוצעת בעולם. על פי נתוני הלשכה המרכזית לסטטיסטיקה, חלקם של הזקנים בישראל מתוך כלל האוכלוסייה הוכפל במהלך 50 השנים האחרונות, ומהווה כיום כ-10 אחוזים. נתונים אלה צופים כי עד 2030 קצב גידול האוכלוסייה הזקנה יהיה מהיר פי שניים וחצי מקצב הגידול של יתר חלקי האוכלוסייה, ולפיכך צפוי גידול משמעותי ביותר של אוכלוסיית הזקנים בישראל בשנים הקרובות. מעבר להזדקנות האוכלוסייה המתרחשת והצפויה להתרחש, חלה אף הזדקנות של אוכלוסיית הזקנים: אחוז הזקנים בני למעלה מ-80 הולך ועולה. בהקשר זה יצוין כי ישראל היא אחת מארבע המדינות בהן תוחלת החיים היא הארוכה ביותר בעולם.

הקושי בהגדרת המושג "זקנה"

לרוב המונח "זקן" מתייחס לבני 65 ומעלה, אולם מעבר למסגרת פורמלית זו, קשה להגדיר את גיל הזקנה, שכן הוא מכיל מרכיבים רבים – הגיל הפורמלי, סימני הזקנה הפיזיים והבריאותיים, התפקוד המשפחתי והחברתי ועוד. לפיכך, הנטייה בעולם המערבי היא להגמיש את הגדרת הזקנה ולהחיל אותה באופן אישי ובנדל על כל אדם. עם זאת, חוקרי הזדקנות מבחינים בשלושה שלבים בזקנה: **הזקנה הצעירה (75-65), הזקנה האמצעית (85-75), הזקנה המופלגת (85 ומעלה).**

התיאוריה של ד"ר מריאן רבינוביץ': "גילו של אדם"

כאמור, קיימים מרכיבים רבים לזקנה, וגיוונם מקשה על הגדרה חד משמעית עבור גיל זה. ד"ר מריאן רבינוביץ' עומד על כך, וגורס כי גילו של האדם מתחלק למרכיבים הבאים: **גיל קלנדי** – מספר שנותיו של האדם. **גיל כרונולוגי** – הישגיו, ביסוסו ושחיקתו של האדם במסלולי חייו העיקריים כמו משפחה ותעסוקה. **גיל ביולוגי** – קיומן של מחלות ויכולתו של האדם להסתגל לשינויים הפיזיולוגיים המתחוללים בגופו. בנוסף, מונה ד"ר רבינוביץ' את **הגיל התפקודי, הגיל חברתי** (היכולת ליצור קשרים), **הגיל הקוגניטיבי, והגיל הרגשי.**

האובדנים האופייניים בזקנה

עם הזדקנותו של אדם, הוא הולך ומאבד מרכיבים חשובים בחייו, בדרך כלל תוך זמן קצר יחסית, באופן שלא מאפשר לו הסתגלות מיטבית למצב החדש. הזקנה מביאה עמה את גיל הפרישה ובכך את אבדן זהותו התעסוקתית של הזקן. לגבי זקנים רבים, אבדן זה גורר אחריו גם אבדן כלכלי, שאליו מצטרפות ההוצאות הרפואיות ששיעורן גדל בתקופת חיים זו. הירידה במצב הבריאותי וביכולת הפיזית והמנטלית מתרחשת, לעתים בהידרדרות מתמשכת ולעתים במפתיע. אובדנים אלה מועצמים לנוכח אבדן מערכת התמיכה והחברה של הזקן, כתוצאה מירידה במספר החברים בני גילו של הזקן עקב מיתות או מחלות או התנתקות מבני משפחתו.

זקנה מוצלחת

אין זה מחוייב המציאות כי האובדנים והקשיים הכרוכים בזקנה יהפכו אותה לתקופה חשוכה ומרה בחייו של האדם. ניתן לחשוב כי היא עשויה להיות תקופה מאושרת. החוקר אריק אריקסון הגדיר את הזקנה כשלב התפתחותי נוסף בחיי האדם, בה ניתנת בידו הבחירה כיצד לחוות אותו – בתחושת שלמות או בתחושת ייאוש. ההתבוננות העצמית וההרהור המסכם של חייו שמאפיינים תקופת חיים זו, יכולים להביא את הזקן להביט על רצף חייו בסיפוק ובהשלמה ולראות את עצמו כחוליה משמעותית בשרשרת האנושות. מנגד, הם יכולים להביא את הזקן לאיבוד משמעות החיים ולתחושה שלא נחו במלואם. תחושת הייאוש לפי אריקסון תוביל להיווצרות חלל ריק ולפחד מהמוות, בעוד שתחושת השלמות תוביל לנקודת מבט נכונה על החיים מול המוות.

הטקסט באדיבות עמותת רעות ואשל ג'וינט ישראל ומופיע באתר: www.reutheshel.org.il

עמותת רעות היא מהוותיקות והגדולות בישראל בתחומי הרווחה והבריאות. בין מפעליה הרבים למען החברה בישראל: מרכז רפואי שיקומי 'רעות', דיור קהילתי מוגן לקשישים וניצולי שואה, דיור מוגן בת"א וברושלים, מרכז מידע רעות-אשל ואתר רעות- משפחה מטפלת' האתר הגדול בישראל לבני משפחה המטפלים בזקן. כמו כן העמותה מקיימת פעילויות חברתיות והעשרה לגיל הזהב במרכזי יום לקשישי ברחבי תל אביב.

איזו מין זקנה אהיה? ורדה רזיאל ז'קונט

לאחר ששני הורי נפטרו בשיבה טובה, גיל חמישים נשאר מאחורי וקם לי דור שלישי, מתעמקת בי תודעת החד כיוונית הבלתי נמנעת של ההתקרבות לזקנה. כך, בין שאר אופני ההתייחסות שלי לעצמי, תופסת מקום נכבד במחשבותי דמותי כקשישה.

כאשר אני רואה אישה זקנה חוצה כביש סואן לא במעבר חציה, מתעלמת מן המכוניות הנעצרות לידה בחריקות בלמים, מתעוררת בי השאלה: האם כך אהיה בעתיד? ולמה לא? האם שמץ מפיזור הדעת הנוכחי שלי, האופן שבו אני הולכת למטבח או פותחת את המקרר ולא זוכרת לשם מה, איננו מנבא את התרקמותה של הוויה מבולבלת?

כאשר אני שומעת את המלל של אותם אנשים קשישים שאיבדו את הרגישות לשומעיהם, שמכבירים מילים ללא פסיק ונקודה ואינם קולטים את השעמום ואת קוצר הרוח שהם מעוררים, אני נבהלת ושואלת עת עצמי: האם התמלאות מחסן חוויותי במשך כל השנים אינה יוצרת את הבסיס לקשקשת שאולי כבר התחילה? האם האירוע שעליו סיפרתי לפלוני, והבעת הדעה, תוך כדי אמירת אגב והיזכרות במשהו נוסף שקשור לאותו עניין, האם אין אלה תחילתה של דברת גריאטרית? די בנהיגה של כמה דקות במכונית שאתרגז על האנושות, אכעס על רוכב אופניים שנוסע מולי בליה בלי פנס ואזעם על נהג מכונית שחוסם כביש צר במקום לנסוע עוד כמה מטרים ולעצור בצד; ואז שוב מתעוררת השאלה: האם זוהי תחילת הנרגנות של הזקנה, שיש בה מוסרנות והטפה וחוסר סובלנות כלפי משוגות הנעורים ובהילותם?

והחשדנות שלי, ההרגשה הקבועה שמנסים לרמות אותי, ולפעמים התעמקות בתועלת שכל מיני אנשים עשויים להפיק ממותי, האם אלה תחילתה של הפרנואידיה הסנילית?

גב כפוף של פלונית ברחוב מחזיר אותי לבעיה האורתופדית – האם אני בדרך לגיבנת? והאם צרידות קולי היא עניין מקומי, או שהיא מבשרת את התרפטות מיתרי הקול? אני מביטה בדמותן של נשים בנות שישים וחמש ויותר – והרי מרחק הגיל המבדיל ביני לביניהן איננו ענקי – ומחפשת את זאת שאופן הכמישה שלה יכול להעיד על הצפוי לאיברי גופי ולתווי פני. אני ממיינת אותן באופן כמעט אוטומטי: אלו שמבנה פניהן נשמר למרות הקמטוטים, שלפעמים אינם גורעים ממש מן היופי, לעומת אחרות שאפן התעקל ופיהן נקפץ, או ששפתותיהן שמוטות כלפי מטה; אלו שרעמת שיער עדין מעטרת את ראשן לעומת אלו שאניצי שיער מוזרים מכסים בקושי את קרחתן; מי שעניניהן עדיין בורקות ומקרינות חיוניות, לעומת אחרות שדוק עכור מכסה את רואותיהן, וכך הלאה. מה מכל אלה ייפול בחלקי.

בימים אלה מרנין את רוח מאוד המפגש עם נשים רבות שנים שאפשר לזהות בהן שפיות, חכמה ויופי. מעניין לי לפגוש אותן, אפילו באופן חד צדדי, באמצעות העיתון ושאר אמצעי התקשורת, ובעיקר כשבטלוויזיה יש להן נוכחות מהפנטת. נעים לי לזכור אותן, להפוך אותן למודל חיקוי והזדהות. לגבי יש בקיומן שמץ סיכוי.

מתוך הספר "לא מובן מאליו", הוצאת "כתר" 1998

BALMAIN

swiss watches

Bellafina

מגוון פתרונות | migvan

50% הנחה
על כל שעוני BALMAIN
15% הנחה נוספים לשעוני מבצע

The expression of style
www.balmainwatches.com

miller
Fine Jewelry & Watches

ממילא
ירושלים
טל. 02-6223414

קניון
ג' קיסר סבא
טל. 09-7681020

קניון ארונה
סרינה הרצליה
טל. 09-9509986

קניון שבעת הכוכבים
הרצליה
טל. 09-7444110

קניון הורב
ראשון לציון
טל. 03-7444110

קניון עזריאלי
תל אביב
טל. 03-6081118

קניון רמת אביב
תל אביב
טל. 03-6419288

*בכסוף לתקנתו המבצע

miller המשיטום - מילר

הראפ של ג'ני

מילים ולחן: שפי ישי

פול ופלויד:

קוראים לך ג'ני אחותי, וזה לא סתם שאת איתי
אני רציתי לספר לך ש...חשבנו רק עלייך כש...
כתבנו את השיר הזה, רצינו להגיד לך ש...
אנחנו אוהבים אותך, אנחנו מחבקים אותך
אנחנו מציירים אותך, אנחנו מנגנים אותך...
וג'ני את יודעת מה צריך בשביל לשיר?
פשוט לפתוח את הפה ולהעיז להיות ישיר
ולהגיד את מה שבא לראש בלי מחשבות בכלל
אין שום חוקים או הגבלות זה מתגלגל כמו גלגל
הרעיון הוא לאלתר כי חוץ מזה שזה זורם
אתה שר את עצמך - זה רק אתה המשורר

ג'ני: קוראים לי ג'ני
ואני אוהבת ת'חיים
כי החיים כל כך יפים
קמים בבוקר ועפים
קוראים לי ג'ני
ואני אוהבת את עצמי
כי החיים כל כך יפים
קמים בבוקר ועפים

פול ופלויד:

ולא איכפת לך מה אומרים,
ולא איכפת לך מה חושבים,
את מקשיבה רק לעצמך
ומתחברת לחושים,
את ענקית, כן את גדולה
ואין דבר שיעצור אותך
הכל את יכולה

ג'ני: קוראים לי ג'ני
ואני אוהבת ת'חיים....

אני זקנה? מה פתאום, אני הזקנה הכי צעירה בגן...

ביום הולדת שישים שלי, כשהחלפתי תקליט לצד השני (2:120), הבנתי שהנה כנראה זה הגיע. גיל שישים מזכיר מאד את המושג 'קשישים', ובעיריית ירושלים אפילו דאגו לשלוח לי כרטיס של 'אזרח וותיק' – שזו חותמת שמהיום אני כבר לא צעירה.

אבל אלה היו כנראה בסך הכל הטיפות הראשונות של הזקנה (עדיין לא מבול). ובאמת, אצלי שום דבר לא השתנה. המשכתי לעבוד במשרה מלאה בבית, בחוץ, ועם הנכדים. ואני זוכרת שאמרתי לעצמי, "כמה מוזר שאצל אחרים כבר רואים שהם 'נרטבו' קצת, אבל אצלי הכל נשאר אותו הדבר..."

אלא שבהדרגה התחלתי לשמוע צעדים של 'הפיחות הזוחל'. בגיל 65 פרשתי מעבודה ציבורית ועברתי לעבודה פרטית. ובגיל 70 הפסקתי סופית לעבוד. היו לי כנראה כבר הרבה יותר קמטים בפנים (שלא ראיתי אותם כי הראייה נחלשה ובלי משקפיים מול המראה הכל נראה יפה וחלק).

באוטובוס, מדי פעם, אנשים היו קמים ואומרים, "גברת, בבקשה תשבי" וזאת למרות שהקפדתי ללבוש מכנסי ג'ינס צמודים ונעלי ספורט. בהתחלה עניתי תמיד "לא, תודה", ובהדרגה החלטתי שלא יפה לסרב לאנשים ואפילו נהייתי לשבת ליד החלון...

בגיל 65, כשפרשתי מהעבודה נרשמתי למועדון ספורט, והצטרפתי כמונן (כבר 10 שנים) לקבוצת הצעירים ובשום אופן לא לקבוצת 'גיל הזהב'. וכשהמורה לספורט אומרת לפעמים: "עפרה, התרגיל הזה הוא לא בשבילך" – אני אפילו נעלבת, כי מה פתאום, אני זקנה??

אולם בסופו של דבר כנראה אין ברירה, וגם אם אני מכחישה, זה קרה, זה כבר פה. למשל, פעם לא נתתי אישורי כניסה לשום 'עייפות' שניסתה לטפס עליי, וכדי לנוח הייתי צריכה להיות 'חולה עם קבלות'. היום אני מנפיקה (עדיין לא בצורה גורפת) אישורים לעייפות, ואפשר לשמוע אותי אפילו אומרת: "אני הולכת לנוח, אני ממש עייפה" (שדרך אגב זה הוריד משמעותי את מאזן המחלות שלי)...

וככה, בין עייפות לעייפות, בין גיל 70 לגיל 80, התחלתי לעשות בדיקת-מלאי. אם כבר אי אפשר לברוח מהזקנה, אולי אפשר לקבל אותה ולפחות להרוויח ממנה משהו. ולא תאמינו – גיליתי – רק טוב! לדוגמא, אם ככה, באמצע היום, משהו משתבש, ואולי אפילו משהו רע קורה לי ונשבר לי הלב, ואני מבואסת, וזה מרגיש שזה לא עומד להיגמר לעולם, אז היום אני כבר יודעת: לא צריך לדאוג, וגם לא לפחד, בטוח שמתי שהוא בעתיד הקרוב או אולי היותר-רחוק, זה עומד להסתיים. איזו הקלה!

מצד שני התירוץ של 'מה שלא נעשה מחר נעשה מחרתיים' איבד את האפקטיביות שלו. מה שלא נעשה עכשיו אולי לא נעשה בכלל. ופתאום הזמן בקושי מספיק לכל המטלות שדחינו.

אז הצירוף הזה של, מצד אחד לא לפחד מהתוצאות (לדוגמא, שאנשים יגידו שהבלוג הזה שאני כותבת הוא סתם שטויות...), ומצד שני חדות העשייה של הדברים שחשבנו שנעשה כשיהיה לנו זמן (כמו לדוגמא, לכתוב את הבלוג הזה) – הוא צירוף מרתק. אני מרגישה ששתי 'המתנות' האלה שהזקנה נותנת לנו הן אפילו צירוף מנצח!

אז בעצם מה אפשר לעשות לעת זקנה? – לעשות!

עושים יותר, נחים יותר, נהנים יותר, ובקיצור – עושים חיים!!
ואני – זקנה? מה פתאום – אין לי זמן לזה. אולי פעם, בעתיד הרחוק.

לפרסום בדו עליון - הבימה

מגזין האירועים במשכן
התיאטרון הלאומי הבימה

ולפרסום בתכניות המחזות

בתיאטרון הבימה

צרו קשר עם

מולים שיווק

03-5 161 187

moo.adv@gmail.com

www.moolies.co.il

דונלד ר. ויילד (מחזה)

פרסומאי ומחזאי. יליד לואוול, מסצ'וסטס. בזמן מלחמת העולם השנייה שירת בצי האמריקאי. לאחר שירותו הצבאי למד במגמת אמנויות התיאטרון באוניברסיטת דניסון. אף שעיסוקו העיקרי היה פרסום, כתב ויילד מספר מחזות שזכו להצלחה רבה. חמישה מחזות שכתב, הוצגו במקביל ברחבי העולם. הידוע ביניהם, "מה עושים עם ג'ני", הועלה לראשונה בשנת 1977 בכיכובה של השחקנית פיליס דילר. למעלה מ- 25 שנה שימש כמנהל קריאטיבי בארבעה משדרי פרסום נחשבים בניו יורק והיה אחראי על קמפינים של כמה מהחברות הגדולות ביותר, ביניהן Procter & Gamble ו-Chrysler, General Foods, Johnson & Johnson. בתקשורת הכתובה והמשודרת ברדיו ובטלוויזיה. הרבה להתנדב בפעילויות קהילתיות. בין היתר, שימש כנשיא אחד מסניפי "רוטרי" ולימד פליטים אנגלית מטעם ועדת ההצלה הבינלאומית של אוניברסיטת ניו יורק. הלך לעולמו בשנת 2015, בגיל 88.

הלל מיטלפונקט (עריכה ובימוי)

בוגר החוג לתיאטרון של אוניברסיטת תל אביב. מחזהו הראשון, "התקווה האחרונה של רחוב נחמני", הועלה בתיאטרון חיפה בשנת 1974, מאז כתב ועיבד קרוב לארבעים מחזות, ביניהם: בת. הבימה: "הגג", "מי תהום", "מכולת", "פירוד זמני", "מדריך למטייל בוורשה", "חבילות מאמריקה", "מאמי", "מסילה לדמשק". בת. באר שבע: "נהג ציירת", "שם המשחק", "מפיסטו" (על פי קלאוס מאן), "הנאהבים", "אחים לנשק", "אם הבית". בת. הקאמרי: "גורדיש", "ביטרה" (על פי קולבק), "אדון וולף", "השחקן", "עיר הנפט" (הפקה משותפת עם ת. חיפה), "חברים של חברים". בת. חיפה: "התקווה האחרונה של רחוב נחמני", "שרגא קטן", "העלמה והמוות", "זלמנאים" (על פי קולבק), "פטפוטים על הנילוס" (על פי נגיב מחפוז), "בובה". בת. צוותא: "סטריפטזי אחרון", "ויהי חור" (בשותפות עם י. סובול), "מאמי", "סמארה". בת. בית ליסין: "נטושים", "שלושה בלילה", "גן עדן דרום", "איסמעיליה", "התאונה", "ריגוש", "נהג ציירת", "גוד ביי אפריקה", "אנדה", "מכולת" (בשיתוף ת. הקאמרי), "מקסי ואני", "אז בפראג". ביים את מחזותיו: "פירוד זמני", "מדריך למטייל בוורשה", "חבילות מאמריקה", "נהג ציירת", "שם המשחק", "הנאהבים", "אחים לנשק", "אם בית", "גורדיש", "ביטרה", "השחקן", "נטושים", "שלושה בלילה", "גן עדן דרום", "איסמעיליה", "התאונה", "העלמה והמוות", "סמארה", "עיר הנפט", "ריגוש", "נהג ציירת", "גוד ביי אפריקה", "אנדה", "מכולת", "מקסי ואני", "אז בפראג", "חברים של חברים". בין המחזות שתרגם: "כולם היו בני", "מראה מעל הגשר", "פיגמליון" (ברנד שאו), "המחרשה והכוכבים", "צילו של אקדוחן" (שון אוקייסי), "כותרת ראשית" (בן הכט), "עקומים" (מרטין שרמן), "מראה מעל הגשר", "כולם היו בני". כמו כן ביים בתיאטרון בית ליסין את ההצגות: "אמנות", "מי מפחד מוורג'ניה וולף", "כולם היו בני", "קול קטן", "המים זוכרים", "וריאציות על נושא מסתורי", "הדבר האמיתי", "אלוהי הקטל", "מראה מעל הגשר". מחזהו "התאונה", עלה ב Theatre j- בווינגטון ובתיאטרון העירוני של קיל בגרמניה. זוכה פרס מחזאי השנה 2002 על מחזהו "איסמעיליה", ופרס מחזאי השנה 2008 על מחזהו "אנדה". זוכה פרס הלוי 2006 לאמנות הבמה. זוכה פרס מילוא על בימוי "גורדיש" (2015)

שמוליק לוי (תרגום)

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב. בין תפקידיו: בת. הבימה: "רעל ותחרה" (ד"ר איינשטיין), "הכלה וצייד הפרפרים" (צייד הפרפרים), "בשפול" (בובנוב). בת. הקאמרי: "נכנעו ומוצח" (שפליצקה), "שלוש אחיות" (וירשינין), "מקבת" (השומר והשיכור). שיחק בסרטו של סטיבן שפילברג "רשימת שינדלר". כתב לתוכניות הבידור "זהו זה", "הערב עם יצפאן", "קצרים", שם גם שיחק. כתב, ביים והפיק את "הפולניות" בתחרות מלכת היופי. פיתח וכתב את הסדרה "החצר של פוקס". כתב וביים: "גבולות" (ת. חיפה). תרגם: "מועדון האלמנות העליזות", "הזוג המוזר" (זוכה פרס התיאטרון לתרגום, 1999) (ת. הבימה), "ארוחה עם חברים", "אהבה ממבט שלישי" "ההוכחה", "החדר הכחול", "חפים בפארק", "אני לא רפפורט" (זוכה פרס התיאטרון לתרגום, 2002), "ריקוד בשישה שיעורים", "אבודים ביונקרס", "מה עושים עם ג'ני" (ת. בית ליסין), "הדודה ואני" (ת. הקאמרי). בימוי: "אקיש ופופצה" (סטודיו למשחק ניסן נתיב). "כובע מלא גשם" (ת. חיפה), הצגת היחיד "האישה שיכולתי להיות". בטלוויזיה: "אסתי המכוערת", "קצרים", "של מי השורה הזאת", "בנות הזהב", "משפחה לא בוחרים", "גאליס", "אניגמה", "70 מיליון סיבות לאושר" (כתיבה ומשחק).

אלכסנדרה נרדי (עיצוב תפאורה)

ילידת רומא, עלתה לארץ בגיל 18. בוגרת החוג לעיצוב תפאורה באוניברסיטת תל-אביב. בין עבודותיה בתיאטרון: "משפחה עליזה", "פאניקה", "מירלה אפרת", "אם הבית", "ערי מדבר אחרות", "שרי מלחמה", "מלכת היופי של לינאן", "קוויאר ועדשים", "רומנטיקה", "בגידה", "חתונה מושלמת", "העז או מי זאת סילביה?" (ת. הבימה). "פופר", "משרתם של שני אדונים" (ת. הקאמרי). "חשמלית ושמה תשוקה" (ת. בית ליסין). "שירה" (ת. באר-שבע). "איזון עדין", "בעלת הארמון", "ירח אלבמה", "כנוניות טובות" (אנסמבל תיאטרון הרצליה). "המסיבה של אביגיל" (הסטודיו של יורם לוינשטיין). "היפה והחיה" (ת. הספריה), "אדיפוס המלך" (פסטיבל עכו). "סאדקו" (ת. צוותא). עבדה עבור המשרד "הראל מעצבים", שם תכננה ועיצבה חלק ניכר ממוזיאון "יד ושם" החדש.

עפרה קונפניו (עיצוב תלבושות)

בוגרת החוג לתיאטרון במגמת עיצוב, אוניברסיטת ת"א. תואר שני בעיצוב תלבושות ותפאורה מאוניברסיטת N.Y.U. בין עבודותיה: בת. הבימה: "מראה מעל הגשר", "נמר חברבורות", "השוטר אזולאי", "אותו הים", "אלוף הבונים" (בשיתוף תיאטרון הקאמרי), "אנגיגונה" (בשיתוף ת. הקאמרי), "חגיגה" (בשיתוף ת. הקאמרי), "קוויאר ועדשים", "ליזיסטרטה", "החייל האמיץ שווייק", "חשמלית ושמה תשוקה". בת. חיפה: "מי דואג לילד", "אנשים קשים", "רוח ים". בת. החאן: "השחף", "דון פרלימפלין ואהובתו לבליסה בגן ביתו", "אשליה", "הנסיכה האמריקאית", "כנרת כנרת". בת. בית ליסין: "צור וירושלים", "סינית אני מדברת אליך", "תפוחים מן המדבר", "נהג צייר", "מכולת" (בשיתוף ת. הקאמרי). בת. הקאמרי: "עיר הנפט", "שמו הולך לפניו" (בשיתוף ת. חיפה), "ביבר הזכוכית", "האב", "משרתם של שני אדונים", "הכתובה", "הרטיט את ליבי", "הנפש הטובה מסצ'ואן", "מעגל הגיר הקווקזי", "בית ספר לנשים", "קזבלן", "כולם רוצים לחיות", "אורזי המזוודות".

שפי ישי (מוסיקה)

מוסיקאי, זמר ויוצר ליד ירושלים. שירת בלהקת חיל האוויר. בוגר האקדמיה למוסיקה בתל אביב. בין עבודותיו בתיאטרון: בת. הבימה: "סגור", "קרוב יותר", "מאמי" (ניהול והפקה מוסיקלית, בשיתוף צוותא). בת. החאן: "טוני היפה", "קילר ג'ון", "נוף ילדות", "שמים", "קולות אחרים", "מלקולם הקטן ומלחמתו בסרטים", "נדליין", "חטא". בת. בית ליסין: "הקונצרט", "קול קטן", "מבזק חדשות". בת. באר שבע: "ברכה", "הימים הכי טובים", "הקץ האחרון". באנסמבל ת. הרצליה: "אלוהים", "תנינים", "משחק נישואין", "ירח אלבמה". בת. חיפה: "סינדרום ירושלים" (ניהול והפקה מוסיקלית). בת. הסמטה: "איש הרוח הזונה והליצן". בת. צוותא: "סטרפטיז אחרון", "לא משלמים יותר". בפסטיבל עכו: "שעת הרוח האחרונה של קול". בת. באזל בשווייץ: "שניידר ושוסטר". מופעי שירה, מוסיקה ומחול עם המשוררים נתן זך, יהודה עמיחי, יונה וולך, רוני סומק ואחרים. בקולנוע: "ד"ר דוליטל עקום", "מאחורי גבו של היטלר", "לא על הלחם לבדו", "דיסקוגרפיה: מתחת לארון" (שירי אנדה עמיר-פינקרפלד), "אהבה ושגרה", "גבר לא ידבר כך", "פרחים אדומים" (אלבום הסולו של יהודית תמיר). זוכה פרס "קיפוד הזהב" עבור כתיבת מוסיקה לתיאטרון, 2009.

מאיר אלון (תאורה)

מנהל מחלקת התאורה של תיאטרון הבימה. בין עבודותיו: "שלוש נשים גבוהות", "מלחמת אחים", "סוניה מושקט", "קולות", "מכתב אהבה", "ואז התחבקנו", "מחילה", "נשיקת אשת העכביש", "אנשים קשים", "הבונים חוזרים", "במלחמה כמו במלחמה", "עקב אכילס", "מרי לו", "אוהבים את אופלי", "מאמי", "פרפרים הם חופשיים", "אוסקר ודודה רוזה", "אני והוא", "תשמך", "זמן אמת", "העז או מי זאת סילביה", "רכוש נטוש", "תקופת הסתגלות", "מישהו שישמור עלי", "סונטת סתיו", "הנהג של מיס דיזיז", "שעה יפה ליוגה", "משוגעת", "כל החיים לפניו", "אוגוסט: מחוז אוסייג", "טיקוצ'ין", "הזוג המוזר", "בגידה", "הקומקום והמטאטא", "לילה במאז", "ארוחה עם אידיוט", "כי בנו בחרת", "סיגל", "אם יש גן עדן", "לא ביום ולא בלילה", "מלכת היופי של לינאן", "שרי המלחמה", "כמעט נורמלי", "רעל ותחרה", "איש חסיד היה", "משהו טוב", "ערי מדבר אחרות", "אם הבית", "החייל האמיץ שווייק", "מירלה אפרת", "עת דודים", "הכיתה שלנו", "זרעים של שתיקה", "חיזור גורלי", "פאניקה", "פתאום הגיע סתיו", "הבן הטוב", "נעצר בחצות", "משפחה עליזה", "ז'קו". כמו כן עיצב תאורה לתיאטרון בית ליסין, תיאטרון לילדים ולנוער, פסטיבל עכו, פסטיבל תיאטרונטו.

שרון גל (עיצוב תנועה)

כוריאוגרפית ומורה למחול. בוגרת ביה"ס למחול במכללת "סמינר הקיבוצים". בין עבודותיה: "ביאטריצה" (סמינר הקיבוצים בשיתוף צוותא), "הרפתקה בקרקס" (תיאטרון אורנה פורת). "החוטם" (זוכת פרס התיאטרון לשנת 2009 בכוריאוגרפיה על עבודה זו), "מסייה דה פורסוניאק", "ארץ חדשה", "השבועה", "המאהב", "הקמצן", "אלוהים מכה בתחנה", "חיזור גורלי", "אבא גוריו", "נעצר בחצות" (ת. הבימה). "האדרת" (ת. החאן), "מגירות" (סמינר הקיבוצים), "מסעות אודיסאוס" (ת. גשר), "חמור שכולו תכלת" (ת. חיפה). "מופע זוגי", "מושלמת" (ת. מדיטק)

כלת פרס ישראל במשחק, 1987. ילידת פולין. בת להורים שחקנים. למדה משחק באקדמיה לאמנות בבוקרשט ובגיל 17 החלה לשחק בתיאטרון היהודי. עלתה ארצה ב- 1961 וזמן קצר לאחר מכן החלה לשחק ב"הבימה". שיחקה באין ספור הצגות בתפקידים מרכזיים. בין תפקידיה: בת. הבימה: "פתאום הגיע סתיו" (אלכסנדרה), "עת חודים" (המאמע), "משהו טוב" (קיי), "רעל ותחרה" (אבי ברוסטר), "לא ביום ולא בלילה" (סוקולובה), "כל החיים לפניו" (רוזה), "מוריס שימל" (תולבריינה), "הנהג של מיס דייזי" (דייזי), "סונטת סתיו" (שרלוט), "מועדון האלמנות העליונות" (לוסיל), "בראשית" (חוה), "אמא קוראדו" (קוראדו), "הכיסאות" (סמירמיס), "פילומנה" (פילומנה), "מכולת" (לאיטשה), "תשוקה" (נל), "המלט" (גרטרוד), "יומן חוף בריטון" (קייט), "החווה" (האם), "השקיעה" (פוטפובנה), "מירלה אפרת" (מירלה/מחלה), "גן הדובדבנים" (רניבסקייה), "מלאכת החיים" (לביבה), "זהב" (סימה), "חתונת הדמים" (האם), "הקוסם מברוקלין" (איילין פולק), "ביקור הגברת הזקנה" (קלרה), "שלוש נשים גבוהות", "סוניה מושקט" (לידה), "מדריך למטייל בוורשה" (מרגה ויסברג), "יום הולדת לג'וזפה" (סיסיו), "בית ברנרדה אלבה" (לה פונסיה), "אהבים את אופל" (אופל), "ללכת עד הסוף" (ג'נט ברמיסטר), "פרפרים הם חופשיים" (גב' בייקר), הצגות היחיד: "אוסקר וזודה וזוה", "כוכבים ללא שמיים". בת. בית ליסין: "הרוחלד ומוד". בת. יידישפיל: "מדריך למטייל בוורשה" (מרגה ויסברג) ועוד. זוכת פרס רוזנבלום למשחק (1997), קיבלה תואר דוקטור לשם כבוד מאוניברסיטת תל אביב, באר שבע, בר-אילן וממכון ויצמן. זוכת פרס א.מ.ת. (2012) ע"י קרן א.מ.ן בשיתוף ראש הממשלה על הישגים פורצי דרך בתחום התרבות והאמנות הבלתי מתפשרים שלה בתיאטרון. זוכת פרס קלצקין 2015 על תפקיד אלכסנדרה בהצגה "פתאום הגיע סתיו".

ליא קניג (ג'ני)

מאיה מעוז (אלן)

בוגרת תלמה ילין. יוצאת להקה צבאית. בוגרת "בית צבי", 1996. במסגרת לימודיה זכתה ב-13 מלגות הצטיינות. בין תפקידיה בתיאטרון: בת. הבימה: "יהוא" (זילפה), "אדיפוס - תיאור מקרה" (יוקסטטה), "אבא גוריו" (בוז'יאן/המבשלת) "זרעים של שתיקה" (נעמי מואב). בת. חיפה: "תשובה" (לילית), "מלאכים באמריקה" (הארפר), "טייבלה והשד שלה" (טייבלה), "אותלו" (דדמונה), "להיות או לא להיות" (מריה). בת. בית ליסין: "יומנים" (גליה), "הרומן הראשון שלי" (ליסה), "פרינסס מרי שבע" (שרה), "עלמה ורות" (רבקה). בת. באר שבע: "לא כולל שינה" (וואלס). בת. הקאמרי: "האסיר בלב העיר" (עדנה), "בעל המופת" (ציקוי), "הם יורים גם בסוסים" (מארי). בת. הספריה: "מולי סוויני" (מולי), "האסופית" (מירלה), "מעגל הגיר הקווקז" (אשת המושל), "דואט לאחת" (סטפאנו), "טעות ברצח" (פרידה), "יוסף וכתונת הפסים" (אשת פוטיפר). השתתפה בשלושה פסטיבלי מחזות קצרים בצוותא בהצגות: "סבון", "יודעה לה", "סניף אטלנטה". בתיאטרון הפרטי: מחזות הזמר "סיפורי נרניה" (מלכת הקרח), ו"קטנטונת". בטלוויזיה: "כל העולם במה-שייקספיר לילדים", "מעורב ירושלמי" (רינת), "פלפלים צהובים (דר' שחק). הייתה מועמדת לפרס אנשי השנה בקטגוריית התיאטרון בשנת 1998 ומועמדת לפרס התיאטרון בשנים 1998 ו-1999. אמא של מיקה ואדם.

דבורה קידר (אודורה)

בוגרת האולפן הדרמטי שליד תיאטרון "הבימה" בהדרכת צבי פרידלנד. שיחקה בתאטרונים: "המטאטא", "הקאמרי", "הבימה", "העונות", "בית ליסין", "התאטרון העירוני חיפה", "תאטרון אורנה פורת לילדים ולנוער", "בימות", "החאן הירושלמי", "התאטרון העירוני באר שבע". בין תפקידיה: "הילד המושחת" (הצגה ראשונה שלה על הבמה, כמחליפה של השחקנית רוזה ליכטנשטיין, בתאטרון המטאטא, 1945), "יום לאחר המלחמה", "יום מנוחה", "כובע הקש האיטלקי", "השדכנית העליזה", "ז'וליט ורומנוב", "דון פרלימפליין", "אשת הסנדלר", "אגדות לוד", "מלאך האבן", "רוזנים ואביונים", "חתונת הדמים", "ליזיסיטרה", "המלך אובו", "הגברת עם הקמליות", "מה קרה למר שפיץ?", "איפה הכסף", "ביורפיה, לאחר הנפילה", "מטמורפוזה", "המשוגעת משאיו", "עצבים", "יאקיש ופופצה", "הביצה", "פילומנה", "בורגנים", "חגיגת חורף", "רביזור", "נומה עמק", "היורשת", "חמץ", "הבית של מרווין". בת. הבימה: "מעגל הגיר הקווקוזי" (טבחית), "חגיגת חורף", "לב טוב" (רוזה), "תמרה (דודה נחמה)", "משפחה" (האמא), "חודש בכפר" (אנה סמיונובה איסליבה), "מועדון האלמנות העליונות" (דוריס), "לילה במאי" (רחל שריד), "החותנת (חיותה)", "מוריס שימל" (טלגרפציה/הזונה ברבובה), "מלכת היופי של לינאן" (מג פולן), "רעל ותחרה" (מרתה ברוסטר), "המאהב" (ודוצ'ה), "אדיפוס – תיאור מקרה" (טיריסיאס), "כולם רוצים לחיות" (ת. הקאמרי, אמו של פוזנא). בקולנוע: "אסקימו לימון" (אמא של בניצ'), "מבצע אנטבה", "נקמתו של איציק פינקלשטיין". בטלוויזיה: "קשר משפחתי", "נסים ונפלאות", "זגורי אמפריה". פרסים: פרס על שם שחקנית הבימה – תמר רונינס (1993); פרס גוטליב וזנה רוזנבלום מטעם עיריית תל אביב, על מפעל חיים (2002); פרס האקדמיה למפעל חיים בתיאטרון (2005); פרס מטעם אורה גולדנברג על תפקיד טיריסיאס בהצגה "אדיפוס" ועל שורת תפקידים בלתי נשכחים בשנים האחרונות (2015) וכן פרס "אופיר" לשחקנית משנה בסרט "ציפורי חול" מטעם האקדמיה לקולנוע.

בוגרת ביה"ס לאמנויות הבמה ב"סמינר הקיבוצים", 2002. בין תפקידיה: בת. הבימה: "האב" (ברטה), "הנאהבים והנעימים" (אסתרל), "תשמ'ד" (עלמה), "החגיגה" (מטה), "חתונה מושלמת", "משוגעת" (טומי), "דור שלישי", "ארוחה עם אידיוט" (מרלן), "מונוגומיה (מיה), "הדה גאלבר" (תיאה), "החייל האמיץ שווייק" (קאטי/אשה הונגריה), "חיזור גורלי" (בת' גאלאגר), "עשר דקות מהבית" (אם שכולה). בת. הרצליה: "נשות פיקאסו" (מארי-תרז). בצוותא: "סוג'וד" (ריקי), "בא-לגן". בת. הקיבוץ: "אני כריסטיאן פ". בת. חיפה: "תופרים" (אבי). בת. תמונע: "קשר דם" (נערה), חיי גיטאים (לוטי), "קאסדה". בקולנוע ובטלוויזיה: "עץ הדומים תפוס", "דמינות", "הבן שלי", "בכורה", "אסתי המכוערת", "אפידורל", "קצרים", "לא הבטחתי לך", "אחת אפס אפס", "תפרים", "ריח פועלים", "תיקון", "להתברג" (ערוץ 10). זוכת פרס "מסך הזהב" ופרס האקדמיה לטלוויזיה על תפקיד אסתי בן דוד בסדרה "אסתי המכוערת".

ריקי בליך (שרלוט)

רוי מילר (וולטר)

בוגר הסטודיו למשחק מיסודו של יורם לוינשטיין, 2007. זוכה מלגת קרן שושהיים, קרן ארנה בן חורין, וקרן עדי קאמרי. בין תפקידיו: בת. הבימה: "השחף", "דור שלישי", "מסילה לדמשק", "פוסט טראומה", "לרקוד ולעוף", "קוויאר ועדשים", "הסוחר מונציה", "אם הבית", "הדה גאבלר", "ונוס בפרווה", "הכיתה שלנו" (בשיתוף ת. הקאמרי), "פאניקה" (הובר). בת. החאן: "גברים". בת. תמונע: "חלום ליל קיץ". בת. המעבדה: "רומיאו ויוליה". בת. המדיטק: "קרשינדו ואני". בקולנוע: "התגנבות יחידים", "הרקיע החמישי", "שקופים", "בשר תותחים", "האיש שבקיר", "בני ערובה". בטלוויזיה: "העוקץ", "החברים של נאור", "עם סגולה", "המרכז", "ניורק", "רמזור", "עממיות", "100", "הכל שפיט".

אמנון וולף (וולטר)

בוגר הסטודיו למשחק ניסן נתיב. בין תפקידיו בתיאטרון: בת. הבימה: "ארוחה עם אידיט" (ז'וסט לבלאו), "מונוגמיה" (אדם), "מלכת היופי של לינאן" (פאטו), "רעל ותחרה" (טדי ברוסטר), "עת דודים" (יהודה), "נעצר בחצות" (קארל אוסיצקי). בת. גשר: "לילות לבנים", "הלילה ה-12", "כפר", "הנהר", "אוכלים", "ים", "שלוש אחיות", "טרטיף", "איש הכריות", "עיר" (זוכה פרס השחקן המבטיח בטקס פרסי התיאטרון). בת. צוותא: "תורת היחסים", "קין". בפסטיבל עכו: "סטפן" (זוכת פרס ההצגה המצטיינת, פרס השחקן המצטיין). בפסטיבל חיפה: "שכנים" (זוכת פרס ההצגה המצטיינת. בת. המדיטק: "לב של מלך". בת. אורנה פורת לילדים ונוער: "הנסיך ככה", "אדיסון". בקולנוע: "עץ לימון", "גי'האד דלפין", "no exit", "ההסדר", "החברים של יאנה", "כרוניקה של אהבה", "ציפורי חול", "קפאו בירושלים", "מעבר אל הים", "סנפ שוט", "דלפין". בטלוויזיה: "האי", "עספור", "המשרד", "תמיד אותו חלום", "מסכים", "שמש", "מיי פירסט סוני", "101", "הפוך", "פאזל", "קין", "טירונות", "בני בני ילד רע, הוא והיא", "המכון", "כנפיים", "המגפה", "אניגמה", "פרופיל 64", "פצועים בראש", "מילואים", "כוכב הצפון", "מבצע קיפוד".

פלורנס בולון (אודורה)

ילידת צרפת, עלתה ארצה בשנת 1988. בוגרת מגמת משחק באוניברסיטת תל אביב, 1992. בין ההצגות בהן השתתפה: בת. בית ליסין: "הפרדס", "אוצר יקר", "טרטיף". בת. חיפה: "כובע הקס האיטלקי", "אופרת היהודים", "הילד חולם". בפסטיבל אבניון: "Vernissage". בת. הקאמרי: "אשכבה", "דונייה רוסיטה". בת. החאן: "אדמה קדושה", "אושר", "אשליה", "בגדי המלך", "גן הדובדבנים", "הזמרת קירחת יתור", "המצליחים", "הקסם הגדול", "מאכיל", "מילה של אהבה", "מלחמה על הבית", "נישואים", "שלוש נשים מחכות", "הקמצן". בת. אנסמבל הרצליה: "תנינים", "אנטיגונה". בצוותא: "ככה בדיוק רציתי". בת. גבעתיים: "לה פמיליה". בקולנוע: "נשים", "כלבים לא נובחים בירוק", "שרמן בחורף", "מסעות ג'ימס בארץ הקודש", "אבנים". בטלוויזיה: "ספי", "מולייר", "תיק סגור", "שאול", "משחק החיים", "חלומות מתוקים" "החיים זה לא הכל".

בוגר "בית צבי", 2008. זוכה מלגה ע"ש צבי קליר על הצטיינות בלימודים. בת. הבימה: "בראבו - שרים 90", "הקומקום והמטאטא", "אילתוריה", "החוטם", "מסייה דה פורסוניאק", "ארץ חדשה", "מסילה לדמשק", "ביקור הגברת הזקנה", "אדם לא מת סתם" (הקברן), "השבועה", "הקמצן" (אדון ז'אק, טבח ורכבו של הרפגון), "הסוחר מוונציה" (מלך מרוקו), "אלוהים מחכה בתחנה", "אבא גוריו" (המספר), "נעצר בחצות" (גוסטב המרמן/קצין אס אה). ת. תמונע: "התקלה" (אלברט טראפס). בא. תל אביב: "חתונת הדמים" (לאונרדו).

שחר רז (פול/הוגארט)

דורן עמית (פלוד)

בוגר ביה"ס לאמנויות הבמה ב"סמינר הקיבוצים", 2008. בעל תואר בבימוי והוראת תיאטרון. בת. הבימה: "אם יש גן עדן" (אושרי), "כי בנו בחרת" (אבישי), "החייל האמיץ שווייק" (חייל/חייל משתמט/חייל חוסי), "חיזור גורלי" (מילר), "המאהב" (ג'מאל), "נעצר בחצות" (חייל אס.אה/חייל אס.אס/מלונאי). בת. חיפה: "פיטר פן". בת. צוותא: "בתולים". בת. הארצי לנוער: "מזריץ". בת. המדיטק: "מותק", "אוזו ומוזו מכפר קקרוזו". בטלוויזיה: "יום האם", "פרופיל 64", "המכשפות משינקין", "אחת אפס אפס", "חטופים 2", "פלפלים צהובים", "דני הוליווד 2", "החיים זה לא הכל". בקולנוע: "נשות החלומות" (סרט גרמני), "המסע של האנה" (קופרודוקציה גרמנית-ישראלית בתפקיד איתי, עליו זכה בפרס השחקן בפסטיבל הקולנוע התורכי-גרמני בנירנברג ב-2012), "דיתון" (קופרודוקציה ישראלית-אמריקאית), "ישראלי אחרון", "הורה 79", "אפיקים", "סמירה".

בן פריד (פול/הוגארט)

בוגר בית הספר לאמנויות הבמה ב"סמינר הקיבוצים", 2015. בין תפקידיו: בת. הבימה: "המלט", "וונדי ופיטר". בצוותא: "הומאז'". בסוזן דלאל: "המלך שאול". בסמינר הקיבוצים: "חיות אדם", "על האש". חבר בקבוצת האימפרוביזציה "הדודות" המופיעה ברחבי הארץ.

מועצת הנאמנים של התיאטרון | יו"ר: אדריאן הרשקוביץ
פרופ' מירה זכאי, יוכי דביר, דוד סיני, עמירה דותן
דירקטוריון הבימה | יו"ר: נורית דאבוש
אסתי אפלבוים פולני, אמנון דיק, בן עמי עינב, יוסי שחק, דורלי אלמגור
מנכ"ל: אודליה פרידמן | מנהל אמנותי: אילן רונן | סמנכ"ל: בני צרפתי

במאי בית וחבר הנהלה אמנותית: חנן שניר, משה קפטן
מנהלת מחלקה אמנותית ומלחקה: רות טון-מנדלסון
מנהל כספים: יגאל ספיבק
דוברות ויחסי ציבור: ריאל שמיר בלאט
מנהלת פיתוח עסקי וגיוס משאבים: יונית וייס

שחקני התיאטרון:

אקי אבני, אורי אברהמי, אלינור אהרון, נירית אהרוני-שוויצר, עודד אהרליך, ג'סיקה אזון, טלי אורן, תמר אילנאי, דורון אורן, אושרת אינגדשט, גורג'י אסכנדר, גיטל אלבחר, נצר אלוני, אביב אלוש, גילה אלמגור, אהרון אלמוג, רחית אפל, נעמה ארמון, דפנה ארמון, אורי בנאי, אורי בדר, עמוס בוארון, רותם בלוטניק, ריקי בליך, עירית בנדק, שמיל בן-ארי, טליה בן-מזי"א, שמחה ברבירו, שלומי ברטנוב, עידו ברטל, שריידי גבאון, דוית גביש, מרים גבריאל, רינת גולדמן, שושנה גורן, גלית גיאת, לאה גלפשטיין, אשוח גספריאן, אילנית גרשון, תומר דהן, גבי אוהד-דוד, יבגניה דודינה, יואב דונט, נתן דטנר, רן דנקר, אורי הוכמן, רוברט הניג, דור הרר, אמנון וולף, דניאל ורטהיים, גיא זור-ארץ, ניר זליחובסקי, אורן חבוט, ענת חדיד, סיגי חזמה-פריצקר, ענת טוביה, דנה יליון, לירון יואלי, רזיה ישראל, איציק כהן, יעקב כהן, שמוליק כהן, שמעון כהן, שני כהן, מיכאל כורש, לילך כספי, אדם להב, מוטי לוגסי, לירון לוי, אמיר לוי, אילן ליבוביץ, רותי לנדאו, קובי מאור, תות מולאור, הראל מורד, רוי מילר, רינת מטטוב, ראוהד מן סוליומן, מאיה מעוז, שפי מרציאנו, ערן חגי נויברג, אלון נוימן, לואי נופי, נעמה נחום, דוריס נמני, דניאל סבג, שחף סגל, עמי סמולרצ'יק, גאסן עבאס, נורמן עיסא, דרון עמית, חוברט פולק, רובי פורת-שוכל, אסנת פינשמן, מיקי פלג, אלינור פלקסמן, גיל פרנק, פיני קדרון, אבי קושניר, דבורה קידר, רותם קינן, טל קלאי, ליא קניג, טטיאנה קנליס-אוליר, גיל קפטן, רועי קקון, אלכס קרול, נתן רביץ, ארז רגב, אילת רבינסון, אורנה רוטברג, שחר רז, דור רייב, דב רייזר, פולי רשף, יגאל שדה, נגה שחר, ניר שיבר, קארין שיפרין, אייל שכטר, הילה שלו, יובל שלומוביץ, תומר שרון, נלי תגר, יפה תוסיה-כהן

השחקנים הוותיקים:

יהודה אפרוני, ישראל בידרמן, שלמה בר שביט, רולף ברין, מרים זוהר, שמואל עצמון, פנינה פרח, דליה פרידלנד, אלכס פלג

מנהלה:

מנהלת לשכת מנכ"ל: עינת שחם-יעקבי
מנהלת כוח-אדם: שוש בן-דוד
פקידת כוח-אדם: שני חנן

אחזקה:

מנהל הבית: חיים אמויאל
חשמלאי הבית: סלומון עובדיה
מרכיזה: טלי דובינסקי, רות כהן, יעלה סגל
מנהל רכש וסדרנים: יניב איתן
ס. מנהל מחלקת סדרנים: עמית אופנר, יוסי דיל סדרן אחראי: נתי חכים, בועז וולנשטיין
מעייין גורדון, מיכל רוזמן, קרן שני, טל ייגר, אסי אלגריסי, מיכל רוזנפלד
עוזרת חשב: נגה כהן
אחראית מחלקת כספים: אורית מושקוביץ
מח' כספים: יפה אסרף, תקוה גפני, קרן קורקוס

הנהלת חשבונות:

מנהלת חשבונות ראשית: שרה שדה
מנהלת מדור שכר: אסתי גולדשטיין

מחלקת שיווק:

מנהל שיווק: יגאל הרטל
מנהלת מכירות הבית: חתונה קיפניס
עוזרת למנהל מחלקת שיווק: ענת נתן
מנהל מחלקה חינוכית: אבי קלמה
מנהל מחלקת שיווק מגזר עסקי: איתן אדר

שיווק פרויקטים ומכירה לקבוצות:

חויטל בן צור, ירדן רבינוביץ-יצחקי, ג'ו קראוזר, בן זאקנין, שיר סיני

מנהל מחלקת שירות לקוחות-מנויים:

אילן וולנשטיין
מנהלי משמרת: שני לוי, אבירן טוניס
קופאים: שי בכר, שירלי כהן, חתם נבון, רחית פרידמן,

מחלקת הפקות:

מנהלת מחלקת הפקות: רויטל שקורי
מנהלי הצגות: מיכל אייזיק, אבי גז,
אשרית טרבלסי, דנה כץ-נעמן, חית נמרודי,
קארין סיגל, נועה ענתות, יעל פורת, דנה פלסר,
דקלה פרבר, כנרת צור, דבורי ריס, עדו שנון

מחלקות הבמה:

מנהל מחלקות הבמה: מאיר אלון
מנהל ייצור: איתן סיביליה
עוזר למנהל מח' במה: אורן חדידה
מחלקת במה: שמואל בושארי, גידי בלילתי, יוסי ברכה, משה דוד, טל זוהר, יצחק חיים, ניקי לוי, דוד מלכה, דרור מנדלסון, גיא פיילר, יוסי דבת, קונסטנטין מרקובאנו, מיכאל רוקובסקי, יוסף שרייבר, סלימאן שתאט
נצר: חני שלם

עוזר למנהל מחלקת תאורה: יורק ארוושר, ראובן יצחק, ליאור ליון, אבי פקלר, רונן צור, יוסי רווח, שלומי שטרית, חזי שלמה

עוזר למנהל מחלקת תאורה: איתן ממיה

מנהל מחלקת קול ווידאו: אריק אביגדור

סגן מנהל: ליאניד פרל

תפעול קול: לאון פרל, אוהד ורסנו, אשאה דולגוב, מרון דוידיאן, שי זור, דני זדוקוביץ, דפנה ביאליטסקו, יהונדב גילת, גדי יער, רומן סורוקין, טליק אדיר

מנהלת מחלקת ייצור אבזרים:

טלי זליגמן-שטוקמנר

מחלקת אבזרים: יוסי רוזנפזט

מעצבת ומנהלת מחלקת פיאות:

אסנת שגיא

פיאניות: עירית אבידן, אווה אוסנה, ליאת אמיר, עינב וינשטיין-קרן, גדיה סמורגון, קוסטי צ'באנה, לילך שם טוב

מנהלת מתפרן: לינה קלריך

תפירה: ואדים לוי, לודמילה קוזלוב

מנהלת תפעול אבזרים ותלבושות:

מינה בן לולו

מחלקת תפעול אבזרים ותלבושות:

עופרה אדרי, נועה אתגר, אלה בקר, נועה בקר, אשרית טרבלסי, אספרת כהן, הילה כהן, יוליה לוי, רותית מאק, ג'טה מילר, לירון מינקין, אביטל בלג, אברהם פפן, רחל צמח, מיכל רואף, לינה שניר

אחראי ארכיון: רמי סמו

ארכיון הבימה פתוח לקהל

א' 10:00-12:00

ג' 10:00-14:00

ה' 14:00-18:00

טלפון: 03-5266720

מייל: archive@habima.org.il

להצגה

"מה עושים עם ג'ני?"

מנהל במה: יוסי ברכה | סגן מנהל במה: אדי גבאי
תאורה: דימה חייט | סאונד: יהונדב גילת/ רועי חובניאן
תלבושות: רייצ'ל צמח/ ג'טה מילר
אביזרים: אלה בקר/ מירי ברכה
פיאות: עינב וולנשטיין/ עירית רחין

טלפון: 03-5266666, פקס: 03-5266777 קופה: 03-6295555, אתר אינטרנט: www.habima.co.il

מודעות: מוליס שיווק - 03-5161187 | הבימה, המערכת והמו"ל אינם אחראים על תוכן המודעות ועל סגנון, האחריות על המפרסמים בלבד. ט.ל.ח.

אגודת ידידי הבימה

אגודת ידידי הבימה תומכת בפרויקטים מיוחדים ושותפה בעשייה התרבותית והחברתית-קהילתית של התיאטרון. אנו, באגודת הידידים של התיאטרון הלאומי, גאים להיות חלק מהווייה שאינה מפסיקה להתחדש, גם בגוף – המשכן המחודש של התיאטרון וגם בנפש – טיפוח ושכלול היצירה והשפה האמנותית. אגודת הידידים של תיאטרון הבימה, שמה לה למטרה לפתח את היצירה התיאטרונת ולאפשר לקהל צעיר, הן במרכז והן בפריפריה, ללמוד ולחוות, באופן בלתי אמצעי, את קסמה של אמנות התיאטרון. אגודת הידידים מכירה גם בחשיבות הדיאלוג עם מדינות שונות בעולם ועל כן מסייעת לתיאטרון, כחבר בארגון תיאטרונים אירופה המכובד, ה-UTE, בנסיעותיו לחו"ל ובחשיפת היצירה הישראלית בתיאטרונים רבים בעולם ופיתוח הדיאלוג עם יוצרים ואנשי תיאטרון ממדינות שונות.

יו"ר אגודת ידידי התיאטרון הלאומי הבימה: עו"ד, ציפי רובין

חברי הנהלה:

ארליך גל, הראל אורה, חיימוביץ רונת
 לנדאו ליאורה, סביר רינת, רביד נאווה
 רוזנברג ריקי - גזברית כבוד, חפץ סיגלייה
 מייסדת ונשיאת כבוד: גולדנברג אורה
 מזכ"ל: כהן פולין

ידידים הבימה

קורט אורי ועפרה	כהן פניו ופנינית	גבאי נרדה ועזרא	אבידן בריר בחוריה ודר' אברהם בריר
קוריציני נירה	כרמל שוש	גוטסמן רותי ויואב	אדלר רונת וראובן
קז נילי וישראל	לוי גיטה	גולדנברג אורה	אהובי גאל
קפולן שרה	ליאון אמנון ומלכה	גור אלן	אור מיכאלה ותיאודור
קצין יהודית	ליבאי דוד	גורביץ מוניק	אחיטוב אורינבסקי ארזה
קרן מיקה ורונני	לנדאו מרינה ואילן בן זאב	גורביץ אריאלה וגרשון	אפרת צבי ודורה
קריב נילי	לנדאו ליאורה ואלי	גיגר מיכה ושרה	אונגר יעל ורמי
רב חן רפי	לנדסברג ברונו	גלר אתי ואהוד	איזקסון אירית
רב-הון יעל	לנדסברג דיתי ואלכס	גרניברג יפית ודר' בני ארד	אילין שרה
רבינוביץ רונת	לסט רותי וגבי	גרנות נעמי ויוסי	אלאלוף שרה
רביד נאווה ואברהם	מאור גליה ויהושע	דואק אבלין	אלאלוף אילנה וג'קי
רהב רני והילה	מטלון מוריאל וענת	דנקנר אורלי ונוחי	אלון אידה ושמעון
רובין ציפי ופנחס	מיתר עפרה ואלי אפשטיין	החברה לישראל	אלחנני איטה
רובינשטיין מיכל ומאיר שמגר	מלמד אלדד ודליה	הורביץ דליה	אלקין עידית
רוזנברג ריקי	נאמן אייבי ודליה	הירש תמי	אלרוזי רונת
רוטר גבריאל ואסתר	נמרודי עופר ורית	הכהן יעקב וציפי	אפרתי אורית דוד
רז אייל וריקי	נתנאל ענגי ועוזי	דר' אביקם אורה הראל	אקרשטיין סטפני וגיורא
ריס איטה	סביר רינת	וילנר חנית	ארליך גל ומישל
רפפורט עירית	סגול טובה וסמי	זמיר רינה ויצחק	ארליך מירה וגיורא
שגיאל לזיקה עמי וטדי	פרופ' סוארי יצחק ועדיה	זיו צבי וג'וספיין	ארקין דוריס ומורי
שוסטר דליה	סטיבה אורה ואיתן	זרניצקי אורה ויוסי	בארינבוים צביקה ונטלי
שטראוס בן דרור רעיה	סמית רלי	חיימוביץ רונת	בלנש קיי
שליזנגר שמואל	סלע יהודית	חכמי קנפער ניצה	בלומנטל נעמי
שפיגלר רותי	סדן שמחה	חכמי יוסף דוד	בנק לאומי
שקד שושנה וישעיהו	עזריאלנט איה	חנן אריה ופסיה	בנק הפועלים
שקד חיה	פדרמן ליאורה ומיכאל	חייק עירוה	בהר יוסי ועירית
רות לבהר שרון	פישמן טובה ואליעזר	טייק יהודית ודר' הנרי	בר ריבה וצבי
שריזלי דניאלה ודני	פלדמן איה וזאב	טלר גדען	בר שלמה
שרף רותי ואהרון	פלידרבאום מייק	ים שחור נעמי ומנחם	ברק אהרון ואליקה
תאומים מושיק ועירית	פרופר אתי וגד	ינאי שלמה ואהובה	ברטפלד אסי
תשובה יצחק וחיה	פרופ' פרשקר יוסף ודליה	יפו עליזה	ברניצקי קוני ודן
	קונדה אפרים וציפי	כהן אלי ואיילה	גבריאל עדנה וארנן

פרטואר הבימה כ"י ש"ס אטרון, ויש הבימה! ההצלחות הממשיכות

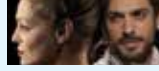
מה עושים עם ג'ני?

מאת ד.ר. ויילד
בימוי: הלל מיטלפונקט

יחסים מסוכנים

מאת כריסטופר המפטון
בימוי: אילן רונן

ז'קו

מאת אילן חצור | בימוי: איציק ויינגרטן

אויטה המחזמר

מאת טים רייס ואנדרו לויד וובר
בימוי: משה קפטן

הבן הטוב

מאת שי גולדן
בימוי: איציק ויינגרטן

יהוא

מאת גלעד עברון | בימוי: אילן רונן

נעצר בחצות

מאת מרק הייזסט
בימוי: משה קפטן

משפחה עליזה

מאת רון קלארק וסם בורביק
בימוי: נתן דטנר

עשר דקות מהבית

מאת מאיה ערד
בימוי: שי פיטובסקי

אשה בורחת מבשורה

עפ"י ספרו של דויד גרוסמן
מאת חנן שנר ובבימוי

סיפור פשוט

עפ"י ספרו של ש"י עגנון
מאת שחר פנקס
בימוי: שיר גולדברג

קורילונס

מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: עירד רובינשטיין

לבד בברלין

עפ"י ספרו של האנס פאלדה
מאת שחר פנקס | בימוי: אילן רונן

פליישר

מאת יגאל אבן-אור
בימוי: משה קפטן

המאהבת ה-9

מאת יהושע סובול
בימוי: משה קפטן

הילד חולם

מאת חנוך לוין
בימוי: עמרי ניצן

עקומים

מאת מרטין שרמן
בימוי: משה קפטן

הקמצן

מאת מולייר
נוסח עברי: אלי ביזאוי
בימוי: אילן רונן

אדיפוס - תאור מקרה

מאת סופוקלס
נוסח הצגה ובימוי: חנן שנר

גברית הנאוה

מחזה ופזמונים אלן ג'יי לרנר
מוסיקה: פרדריק לאו
בימוי: משה קפטן

חשמלית ושמה תשוקה

מאת טנסי ויליאמס
בימוי: אילן רונן

חיזור גורלי

מאת ג'יימס דירדן
בימוי: משה קפטן

הסוחר מוונציה

מאת ויליאם שייקספיר
בימוי: אילן רונן

פאניקה

מאת רובין האודן
בימוי: אלון אופיר

פתאום הגיע סתי

מאת אריק קובל
בימוי: איציק ויינגרטן

הכיתה שלנו

מאת טדיאוש סלובודז'אנק
בימוי: חנן שנר

בשיתוף התיאטרון הקאמרי

בוסתן ספרדי

מאת יצחק נבון | בימוי: צדי צרפתי

משה טוב

מאת איליין מרפי
בימוי: רועי הורוביץ

אלוהים מחכה בתחנה

מאת מאיה ערד
בימוי: שי פיטובסקי

ארץ חדשה

מאת שי פיטובסקי ושחר פנקס
בימוי: שי פיטובסקי

אין לך Cal?
חבל...

מה שטוב בקיבוץ

ללקוחות Cal מגיע רק טוב

חדש!

תשלום והטבות במסעדות ישירות מהנייד

■ חיפוש מסעדות ■ הזמנת מקום ■ ניווט ■ הטבות קבועות ומשתנות

הורידו עכשיו את אפליקציית ארנק Cal4U

כל מה שטוב בשבילי, עכשיו גם בנייד

פירוט עסקות
וחיובים

ניהול
המסמכים
שלי

לקיחת הלואה

מומלץ

הטבות בארץ
ובח"ל

חדש

תשלום והטבות
במסעדות

חפשו אותנו ב-

בכפוף לתקנון Cal4U

זהות נשפה רדד מוסטון

מגלים חיים מלאים בהנאה ותוכן. עד 120.

זה הזמן להתעורר בכל בוקר בבית מאיר פנים ומשפחתי, עשיר בתוכן, להצטרף לקהילה איכותית, עם אנשים כמוכם. לחיות את החיים במלואם. רשת עד 120 מזמינה אתכם ליהנות מחיי חברה ותרבות עשירים, מכל מה שעושה את החיים למלאים ומרגשים: טיולים, חוגים הרצאות וסרטנים, מסעדה, בריכה וחדר כושר, מכון פיזיותרפיה ושירותי בריאות מתקדמים.

רשת בתי מגורים
לגיל השלישי

נשמח לספר לכם יותר.
www.ad-120.co.il | *6120

רשת בתי מגורים לגיל השלישי • הבית בראשון לציון • הבית בהוד השרון • הבית בתל אביב